

ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Α. Σ. ΑΝΤΡΑΓΟΜΟΣ
1919

ΟΕΥΚΟΜΑ ΠΑΣ ΧΑΘΙΝΟΝ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ
ΓΑΛΑΚΤΟΠΩΛΕΙΟΝ
& ΖΥΘΟΠΩΛΕΙΟΝ

ΡΟΥΑΓΙΑΛ

Πέραν, Τεπε-μπαση ἀρ. 5 Ἐναντι κήπου

Μνηματακίων

Ίσρεκτικὴ μεζελίκια

ποικίλα λικέρ

Καθαριότης ἀμεμπτος

SISMANOGLIO
MEGARO

ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

Η ΚΑΛΗ ΑΓΟΡΑ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΕΘΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ
ἰδρυθὲν τῷ 1886

ΡΑΦΑΗΛ Γ. ΒΙΔΑΛΗ & ΥΙΟΥ

Πέραν Βαλοῦκ παζάρ ἀρ. 11

Θὰ εὑρητε δλα τὰ τρόφιμα τῆς καλλιέρας
ποιότητος εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους
Προμηθευταὶ τῶν μεγαλυτέρων
Σενοδοχείων καὶ ἐστιατορίων
Ἐλαια—βούτυρα—τυριά—ἀποικιακά—
μεζέδες παντοειδεῖς καὶ δλα ἐν γένει.

Γὰς ἡμέρας τοῦ ΠΑΣΧΑ
Ὅλοι στὴν ΚΑΛΗ ΑΓΟΡΑ

ΑΡΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ζ. ΠΑΠΑΠΑΝΤΕΛΗ

ΓΑΛΑΤΑ

ΜΟΥΜΧΑΝΕ
ΠΑΡΓΙΕΣ
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ.

ΕΤΟΣ Α' ΠΕΡ. Β' ΑΡΙΘΜ. 21-22-23-24

Εργαστήριο

ΠΡΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΠΕΥΚΟΜΑ

ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ.

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Θ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ: Ν. Σ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ. Δ.Υ.

Καὶ βία ἀνὰ τὴν γαμψότητα

ΠΡΟΣΚΗΚΟΝ ΕΘΙΜΟΝ

ΠΑΣΧΑΛΙΝΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Η ΞΑΝΘΟΜΑΛΛΟΥΣΑ

Ήταν μεγάλη Πέμπτη.

Ἡ καμπάνες κτυποῦσαν σ' ἓνα ἦχο δυνατό, μ' ὄλον ποῦ ἔπρεπε, νά κτυποῦν πένθιμα, προσκαλοῦντας τοὺς Χριστιανοὺς εἰς τὰ πάθη τοῦ Θεανθρώπου. Κτυποῦσαν, κτυποῦσαν ἑξακλουθητικὰ ἢ καμπάνες καὶ ἢ Ἐκκλησιᾶς γέμιζαν.

Κι' ὅσο κτυποῦσαν ἢ καμπάνες θαρρεῖς τόσο ἀντηχοῦσαν πένθιμα στήν καρδιά της. Θαρρεῖς καὶ προσκαλοῦσαν αὐτὲς τὸ κλάψιμο τῆς καρδιάς της. Τὴν ἐπλήθειναν τὸν πόνο της.

Ἐκείνη μόνο ἐφέτος, ἡ Ξανθομαλλοῦσα — ἔτσι τὴν ἔλεγαν σ' ὄλο τὸ χωριό, θά σὰς πῶ γιατί — κοίτονταν στὸ κρεββάτι κι' ἀκουε μόνο τῆς καμπάνες.

Ἡ καμπάνες ποῦ κτυποῦσαν τὸ θανάσιμο ἄγγελμα τοῦ Μεγάλου Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, κτυποῦσαν καὶ γιὰ τὸ θάνατο τῆς χαρᾶς στήν καρδιά, στήν ὑπαρξί τῆς Ξανθομαλλοῦσας.

Ήταν ἀδύνατη πια, δὲν εἶχε καθόλου δύναμι νά ντυθῆ γρήγορα μὲ τὰ ρούχα, τ' ἀνοιξιὰτικὰ ποῦ προτόβαζε τότες ἡμέρες γιὰ νά πάγη στὰ πόδια τοῦ Ἐσταυρωμένου νά ζητήσῃ συγχώρεσι γιὰ τῆς ἀνθρώπινες ἀμαρτίες της.

Ἄλλες χρονιὲς μαζὺ μὲ τ' ἄλλα κορίτσια — ποῦ μαζεύονταν πέντε — δέκα ἀπὸ τὴν γειτονιά — πήγαινε νωρὶς — νωρὶς ἔπιανε ἓνα στασίδι καὶ ἦσυχά ἀκουε τὰ δεκά Εὐαγγέλια μὲ ὄλην τὴν Χριστιανικὴν κατίνυξι, προσκυνοῦσε κατόπιν τὸν Θεάνθρωπον ἐπάνω στὸν Σταυρὸ σὰν κακοῦργο ἀνάμεσα εἰς τοὺς δύο ληστές καὶ γυροῦσε σὰν μισοσκοτεινιάζε ὁ οὐρανός, σπῆτι τῆς εὐχαριστημένη γιὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν θρησκευτικῶν τῆς καθηκόντων. Ἔτσι καταλάβαινε πῶς ἦταν Χριστιανή.

Μὰ ἐφέτος δὲν ἦταν ἴδιος ὁ χρόνος. Αὐτὰ τὰ λαχταροῦσε ἡ ψυχὴ της, τὰ ποθοῦσε ἡ καρδιά της κι' ἦταν ἀναγκασμένη νά βλέπῃ μόνο μισοσκοτωμένη στὸ κρεββάτι της ἀπ' τὸ παράθυρο τ' ἄλλα κορίτσια νά πηγαίνουν γελαστά στήν χαρὰν τοῦ Ἀπριλιάτικου ἡλίου, στήν Ἐκκλησία κρατῶντας τὴν Ἱερὰ Σύνοψιν.

Κι' ὅσο ἔβλεπε τὸν κόσμο νά τρέχῃ, τὰ παιδίσκια μ' ἄλλοι στὰ στολισμένα μὲ χάρτινα λούσα τραπεζόκια τους νά ξεφωνίζουν μὲ χίλους δυὸ ἑπαίνους τὰ κεράκια, γιὰ νά πωλήσουν πειρὸ εύκολα, ἐπὶ τέλους ὄλο τὸ χωριὸ γιορτάσιμο γιὰ τὴν Μεγάλῃ ἡμέρᾳ ἀσταμάτητα τῆς ἔρχονται τὰ δάκρυα στὰ μάτια.

Ἡ μοῖρα γιὰ ἐκείνην δαίχθηκε αὐτὴν

τὴν χρονιά πολὺ σκληρῇ. Δύο μῆνες τότε στὸ κρεββάτι δὲν ἤξευρε, τί ἔχει, μὰ οὔτε κι' ὁ μοναδικὸς τῆς προστάτης στὸν κόσμο, ὁ πατέρας τῆς ἤξευρε, οὔτε οἱ γιατροί, οὔτε κανεῖς. Μὰ πάντα ἀδύνατη ἔμενε στὸ κρεββάτι.

Ὀλόκληρες περνοῦσαν ἡμέρες καὶ ἡ ἀρρώστεια τῆς ἢ ἀγνωστὴ δὲν περνοῦσε. Δὲν τῆς φαίνονταν ὅμως καὶ τόσο γιατί κάθε ἡμέρα γύρο στὸ κρεββάτι τῆς εἶχε πολλὰς φιληνάδες ποῦ τὴν κρατοῦσαν συντροφιά ἀφοῦ ὁ πατέρας τῆς ἦταν ἀναγκασμένος ν' ἀγωνισθῆ ἕως τὸ βράδυ, νά παλέψῃ μὲ τὴν ζωὴ γιὰ νά κερδίσῃ τὸν ἐπιούσιον.

Μὰ τὴν Μεγάλῃ Πέμπτῃ ἔμεινε πια μόνη, γιατί δὲν εἶχε τὴν δύναμι νά παρακαλέσῃ καμμιά ἀπ' τῆς φιληνάδες τῆς νά τὴν κρατήσῃ συντροφιά. Ἐξευρε τὴν λαχάρα τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνη τὴν ἡμέρα, γι' αὐτὸ ἔμεινε ὀλόμονη μὲ μόνη συντροφιά τὸν ἀνοιξιὰτικο ἡλιό, ποῦ ἀπροσκάλεστος κι' ἀμέτρητος πλημμύριος τὸ κρεββάτι τῆς δίνοντάς το ἓνα μεγαλεῖο ἔτσι ποῦ ἦταν ἀσπροστολισμένο.

Περνοῦντας γιὰ τὴν Ἐκκλησία ὁ Νίκος τοῦ Κύρου — Γιώργη, ἀπ' τοὺς καλοκαταστημένους τοῦ χωριοῦ τοῦ φάνηκε ἔτσι, χωρὶς πολλὴν σκέψιν ν' ἀνέβῃ νά διῆ πῶς ἦταν ἡ ἀρρωστὴ Ξανθομαλλοῦσα.

Ἐπειτα τοῦ φάνηκε πῶς εἶχε αὐτὸ τὸ δικαίωμα γιατί ἐφ' ὅσον τὴν εἶχε βαπτίσῃ Ξανθομαλλοῦσα.

Καὶ μὲ τ' ὄνομα αὐτὸ τὴν γινώριζαν σ' ὄλο τὸ χωριὸ καὶ αὐτοὶ ἀκόμη τοῦ σπητιοῦ ξεχνῶντας τὸ ἀληθινὸ τῆς ὄνομα ἔτσι τὴν ὀνόμαζαν. Μιά ἡμέρα στὸ πανηγύρι τοῦ χωριοῦ τοῦ φάνηκε τοῦ Νίκου ἐπάνω στὸ κέφι, ἔτσι ποῦ εἶδε νά χουαίζον τὰ μαλλιά τῆς στήν λάμψιν τοῦ ἡλίου, νά τὴν πῆ Ξανθομαλλοῦσα. Κι' ὄλοι ἀγόρια καὶ κορίτσια ὅπως διεσκέδαζαν δέχθησαν τὴν βάπτισιν καὶ κήρυξαν τὴν τὴν φιληνάδα τοὺς Ξανθομαλλοῦσας ἀφήνοντας στὸ παρελθόν τ' ἀληθινὸ τῆς ὄνομα. Κι' ὅσιν σιγὰ σιγὰ ὄλοι συνήθισαν νά τὴν φωνάζουν ἔτσι, ἀφοῦ κι' ἐκείνη δὲν στενοχωροῦνταν μὲ τὸ καινούργιό τῆς ὄνομα. Ἐπειτα ἤξευρε πῶς τὴν βάπτισαν ἔτσι χωρὶς κακία, γιατί σ' ὄλο τὸ χωριὸ τὴν ἀγαποῦσαν πολὺ γιὰ τὴν καλωσύνην καὶ τὴν ἐμορφιά τῆς.

Κι' στὸ κρεββάτι ἀδύνατη, ἀρρωστημένη ἦταν ἀκόμη ἐμορφῇ. Γι' αὐτὸ τὴν ζήλευσαν λιγάκι ἢ φιληνάδες τῆς, μὰ τὴν ἀγαποῦσαν. Τ' ἀγόρια τοῦ χωριοῦ θέλαν νά τὴν κάμουν νά τοὺς ἀγαπήσῃ καθεὶς γιὰ τὸν ἑαυτό του, μὰ ἐκείνη ἓνα κορίτσι ὀλότρελα παράξενον ἀπὸ ἰδιοτροπία τῆς φύσεως δὲν αἰσθάνθηκε ποτέ τῆς ἴσασιν τὰ δέκα ἐννέα τῆς χρονίᾳ τὴν ἀγάπῃ νά ἐλογίζῃ τὰ στήθια τῆς, ὅπως τῆς διηγούνταν καμμιά φορὰ ἢ φιληνάδες τῆς κι' αὐτὴ γελοῦσε. Κτύπησε σιγὰ τὴν θύρα καὶ στήν

ἀδειά τῆς μπῆκε ὁ Νίκος, νά ρωτήσῃ πῶς εἶνε. Τοῦ χαμογέλασε, τοῦ εἶπε πῶς εἶνε καλύτερα «ὅπως λένε οἱ γιατροί» καὶ τοῦ ἔδειξε ἓνα κάθισμα.

Ἡ φωνὴ τῆς ὅμως ἦταν ἴσο ἀδυνατισμένη ποῦ μόλις τὴν ἀκουε, γι' αὐτὸ ἔσυρε τὸ κάθισμά του δίπλα στὸ κρεββάτι τῆς. Τότε ἡ Ξανθομαλλοῦσα τοῦ πρότεινε τὸ χέρι τῆς ὀλόασπρο κι' ὀλόγυμνο ἴσαμε τοὺς ὤμους καὶ τοῦ εἶπε: «Διὲς ἔχου ἔστη»;

Κράτησε τὸ σκελετωμένο χέρι τῆς καὶ δὲν βρήκε πῶς εἶχε παρά μία νεκρικὴ ψύχρα ποῦ μόλις ἀφινε, νά φαίνεται στὸ χέρι τῆς μιὰ λεπτήθερμότητα ζωῆς, μὰ τῆς εἶπε πῶς δὲν ἔχει τίποτε καὶ θά γίνῃ γρήγορα καλά.

— Ἐσὺ δὲν θά πᾶς Νίκο στήν Ἐκκλησία σήμερα, ἡμέρα ποῦ εἶνε.

— Ἀργότερα Ξανθομαλλοῦσα: τότε θά σε κρατήσω λιγάκι συντροφιά, ἂν θέλῃς.

— Ἀ! ὄχι, Νίκο αὐτὸ εἶνε πολὺ πολὺ γιὰ μένα. Δὲν ἔχεις καμμιά ὑποχρέωσι.

— Εἶνε κι' αὐτὸ μιὰ καλὴ προῖξι νά συντροφεύηκανεῖς ἓναν ἀρρωστο στὸ κρεββάτι τὴν στιγμὴν ποῦ οἱ ἄλλοι γιορτάζουν. Εἶνε καλὸς ὁ Χριστὸς καὶ θά μὲ συγχωρήσῃ γιατί καὶ αὐτὴ εἶνε μιὰ προῖξι σὰν τὴν δική του. Μὰ ἂν σε στεναχωρῶ τότε φεύγω.

— Ὅχι, τότε κάθισε συντροφιά μου σήμερα, ποῦ ὄλο τὸ χωριὸ στῆς Ἐκκλησιᾶς θα συγχωρηθῆ στα πόδια τοῦ Ἐσταυρωμένου καὶ θρ' μᾶς συγχωρήσῃ κι' ἐμᾶς ἀφοῦ ἡ Μοῖρα θέλησε ἔτσι.

Κι' ἄρχισαν κατόπιν χίλιες φλυαρίες γιὰ τὸ χωριὸ τους ποῦ εἶχε μῆνες τότε νά γινώριθῃ ἀπὸ κοντὰ ἢ Ξανθομαλλοῦσα. Σιγα — σιγα ἀπ' τὴν κούρασι τῆς φλυαρίας μὲ τὴν ἀδυναμία ποῦ τὴν κρατοῦσε, ἀθελα ἔκλεισε τὴν μῦτια καὶ γέρνοντας στὸ χέρι τοῦ κρατοῦσε ἀκόμη τὸ χέρι τῆς ἐποκοιμήθηκε ἓναν ὕπνο ἦσυχον καὶ γαλήνιον. Κι' ἐκείνος δὲν ταραξὲ τὸν ὕπνον τῆς καὶ χαρίζοντας τὴν γιὰ προσκέφαλο τὸ χέρι τοῦ δέχθηκε ἄφωνα νά θανατοῦν ἔτσι ὀλόκληρη τὴν ἐμορφίαν τῆς.

Ἀσπιλὴ σὰν τὸ παρθενικὸ τῆς κρεββάτι μ' ὄλην τῆς τὴν ἀρρώστεια ἦταν ἐμορφῇ, ἀκόμη ἢ Ξανθομαλλοῦσα καὶ τῶν ματιῶν τῆς ὁ μαγνίτης εἶχε ἀκόμη τὴν δύναμι νά σκλαβῶνῃ καὶ σκλάβωσε τὸν Νίκο, ἓνα τόσο παλληκάρι εἴκοσι δύο χρονῶν. Τὴν θαύμαζε, τὴν θαύμαζε ὁ Νίκος ἔτσι μὲ τὰ χυμένα μαλλιά γύρο στὸ προσκέφαλο, ποῦ χουαίζον καὶ ἔκαμναν τόσες ἀποχρώσεις σῆτις ἀκτίνες τοῦ ἡλίου.

— Ναι, εἶνε ἀλήθεια ἐμορφῇ ἢ

Ξανθομαλλούσα μας, ήταν ο πρώτος λόγος του γι' αυτήν, που έφεραν στα χείλη του κάτι καινούργια αισθήματα αλλόκοτα που του γεννήθηκαν την ώρα εκείνη. Δεν ήξευρε τί πάθαινε, μα δεν την έβλεπε πειά με την ίδια άφελεια που την έβλεπε άλλες φορές.

Η καμπάνες όλες με μιās άρχισαν να κτυπούν βαρεία — βαρεία και πένθιμα. Γυρνούσαν τον Έσταυρωμένο. Ξύπνησε ταραγμένη και του ζήτησε συγχώρεσι.

— Δεν πειράζει Ξανθομαλλούσα, είνε τής άρρώστειας ή άδυναμία δεν φταίς εσύ.

— Σταυροκοπήθηκα μαζί κι' οί δύο τρεις φορές.

Ο ήλιος έγερνε σιγά — σιγά στην δύσι πορφυρώνοντας τον ουρανό ίσως για να συμβολίση το Πολύτιμο Αίμα που χύθηκε επάνω στο Σταυρό. Κι' οί δύο τους θαύμασαν μαζί άπ' το παράθυρο την κατακόκκινη δύσι.

— Τι καλά που αισθάνομαι τον έαυτόν μου, Νίκο, ν' άξευρες, τώρα που είμαστε έτσι καλοί φίλοι. Θα είμαστε πάντα; Μή φοβάσαι, θα γίνω καλά και την Πασχαλιά θα πάμε μαζί στην Άνάστασι, ε; Εκείνος κίνησε καταφατικά το κεφάλι του κοιτάζοντάς την κατάματα.

— Ναί, Νίκο, πρέπει να είμαστε πάντα καλοί φίλοι έτσι το θέλησε, φαίνεται, ή μεγάλη Μοίρα που μάς εγκατέλειψε τους δύο μαζί σήμερα.

Ηλθε ο πατέρας της και ο Νίκος άφου φλυάρισε λιγάκι μαζί του για την άρρώστεια της σιγά—σιγά, δέχθηκε τός εύχαριστίας του, που κράτησε συντροφιά την Ξανθομαλλούσα και έφυγε όχι, πειά ο ίδιος. Η καρδιά του είχε στήση μέσα της ένα θρόνο με διυμάντια για την άρρωστη βασίλισσα που φίλησε το χέρι του.

Την νύκτα διαδόθηκε άπαισία είδησις' όλο το χωριό. Ο πατέρας της Ξανθομαλλούσας ζητούσε τον γιατρόν. Ήταν πολύ βαρεία ή άρρωστη, ή μονάκριβή του κόρη. Την άλλη ήμέρα, ή φιληνάδες της μαζεύθηκαν όλες στο κρεββάτι της, ήταν βαρεία πειά όλος διόλον. Δεν αισ-

θάνεται σχεδόν κι' ο γιατρός έκοψε τής έλπίδες.

Η καμπάνες κτυπούσαν πένθιμα για την κηδεία του Υίου του Θεού. Η Ξανθομαλλούσα προσπάθησε να κάμη τον σταυρό της μα δεν μπόρεσε...

Η ψυχή της λιγότεψε... Νέκρωσε και τής έκλεισαν τά μάτια...

Κτυπούσαν πένθιμα ή καμπάνες τής Μεγάλης Παρασκευής και δεν ήταν μόνο για την κηδεία του Έσταυρωμένου... και για τον θάνατον τής Ξανθομαλλούσας.

Κι' ο Νίκος που άπ' τά χαράμματα βρίσκονταν σπήτι της, γιτι δεν μπορούσε πειά να κλείση μάτι, έκλαψε τά καλύτερα δάκρυα τής ζωής του.

— Έτσι θέλησεν ή Μοίρα, άγάπη μου, τόσο μόνο να ζήση ή άγάπη μας. Γεννήθηκα σε μιá στιγμή κι' έζησε μιá νύκτα. Το πρώτο μας φιλιθά το πάρης φλογισμένο στα μαρμαρένια χείλη σου. Την ζέστα μου θα δεχθούν τά σίβανά σου.

Η ψυχή σου άγνή κι' άσπιλη άς ανέβη εις τους ουρανούς μαζί με την Μεγάλη ψυχή του Κριτού των ψυχών, όπου μιá ήμέρα θα συναντηθούμε άγαπημένοι πάλι, άφου πληρώσω κι' εγώ στο κόσμο το μαρτύριό μου.

I. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

CHARLES BAUDELAIRE

Η ΣΟΥΪΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΝΝΕΦΑ

Η μικρούλα τρελλή, ή πολυγαπημένη μου, μ' εκάλει σάτι της για να δειπνήσουμε και άπό το άνοιχτό παράθυρο της τραπεζαρίας έθαύμαζε τά κινούμενα παλάτια που ο Θεός φιδάνει με τούς άτμούς, τής θαυμαστές οικοδομές του ασύλληπτου. Και, μέσα στον ρεμβασμό μου, έσκεπτόμουν. «Όλες αυτές ή φαντασμαγορίες είνε σχεδόν τόσο ώραιες, όσο τά μάτια τής πολυγαπημένης μου, του τρελλού τέρατος, τής πρασινομάτας μου».

Και ξαφνικά μιá δυνατή γροθιά οτή ράχη, με συνεκλόνησεν όλον κι' άκουσα μιá φωνή βραχνή και χαριτωμένη, με φωνή ύστερική και σαν βραχνιασμένη άπ' το σπέρτο, την φωνή τής πολυγαπημένης μου μικρούλας που έλεγε: «Βρέ, θα φής την σούπα σου, παληοσυννεφίπορα:...»

(Άπ' τά «Μικρά Πεζά Τραγούδια»)

ΙΔΕΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΡΩΜΑΝΤΙΣΜΟΣ

Τί γοητεία είνε τέλος πάντων αυτή ή την όποιαν έξασκει επάνω μας ή άθλία Μαργαρίτα Γκωτιέ και μάς κάμει να θρηνούμε τον ώραίο θάνατον της τέσσαρας φορές την ήμέραν:

Είνε σημείον προόδου ή όπισθοδρομικό της;

Ημείς οί όποιοι ξεφυλλίσσαμε τον Νίτσε και έμάθαμε με την άβρότερό τρόπο να κλωτσούμε τον ζήτουλα που μάς άπλώνει το χέρι του, ήμεις που έδιαβάσαμε Σοπενάουερ και κατορθώσαμε να θεωρούμε τον έρωτα ύπόθετον πέντε λεπτών τής ώρας, ήμεις που ξεφορμή να χαμογελούμε όταν αντικρούωμε τούς τóμους του Παράσχου, να διακρίνωμε τώρα με τούς σκληούς έρωτες αυτής τής Κυρίας με τας Καμελίες είνε, μα την άλληθια, άκατανόητον.

Και όμως ή αίθουσα του Σκαίτιγκ άντηχει παταγωδώς άπό λογμιά, του πλήθους.

Τά μανδηλακια των κοριών ξαναθυμούνται τον προορισμόν των και σκουπίζουν δάκρυα, δάκρυα άφθονα.

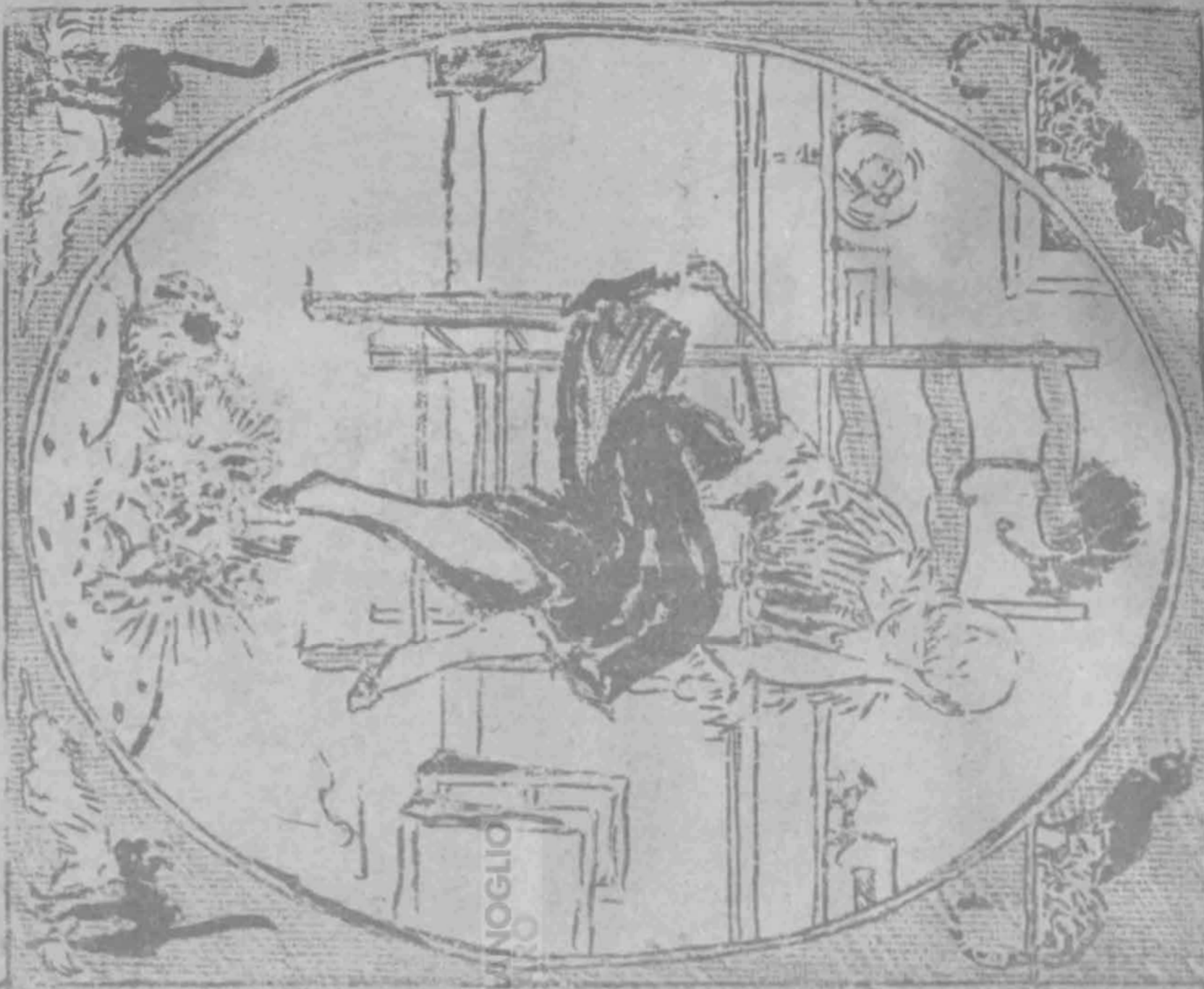
Αναμφιβόλως ή άγάπη είνε μιá στον κόσμο. Και οί έρωτευμένοι όλων των αιώνων χωρίς άλλο, εις το αυτό μέρος του θώρακος ήσθάνθησαν και αισθάνονται τής γροθιάς του πτερωτού κατεργαράκου.

Πιθανόν να δλιγότευσαν τά κρούσματα. Έν τούτοις όσοι πραγματικώς προσβάλλονται αισθάνονται τά ίδια φοβερά συμπτώματα τά όποια έμάριναν τούς διαφόρους Ρωμαίους όλων των αιώνων.

Η Μαργαρίτα, αυτή ή τιμία γυναίκα που ξέρει ν' άγαπά, και να δαμάζη την άγάπη της και να πεθαινη για την άγάπη της θα κατορθώση εις αιώνας τούς άπαντες να μουσκεύη τά μανδηλάκια του πλήθους.

Η γυναίκα που πεθαίνει, ό έρωσ που σαβανώνεται κάτω άπό τής καμέλις, τά ξεφυλισμένα λουλούδια ο μαύρος Σταυρός του τάφου, ο πόνος Έκείνου, τά θαμμένα νειάτα Έκείνης, τά χαμμένα όνειρα, αί έλπίδες που σβύνουν, αί χλωμάδες, αί απογητεύσεις, οί μαρασμοί θα μάς κάμουν πάντοτε να θυμόμαστε τό παρελθόν και να θρηνούμε.

Αυτή ή άθλία Μαργαρίτα θα είνε πάντα το καλλίτερο ξεσκονιστήρι για μιá ξεχασμένη γωνία τής καρδιάς μας.

— Καὶ ἡ «Νέα Ἰστιά» μὰς ἐ-
 γοιτῆ τι εἶπε ὁ ἔσρος;

— Νὰ ποῦ τὸ γέλασε ἔδω. Αἰγα-
 φια ἴνα, γάδια, ἀγκυλίσματα, κλίμ-
 ματα, ξελοφόρομα τῆς μαρῆς, τσοῦ-
 γομίδισμα τοῦ μπαματῆ. . . καὶ παν-
 θρωτῆ.

— Σέγρος τί εἶπε ὁ γάμος Διόντι;
 Δὲν τὸ ξεύρω, ποῦ τὸ ξεύρω.

— Ὁ γάμος, φίλη μου, δημοῦλε
 μ' ἴνα φρονήσε εἰς τὸ ὅμοιον ὄσοι ἐν
 εἰσχωρταὶ θέλων πᾶ ἔβρωσεν, καὶ ὄσοι
 εἶνε ἔξω ἵλιον γὰ μπόδν.

ΤΑΣ ΕΝΔΥΜΑΣΙΑΣ ΣΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΤΙΡΙΓΓ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ " ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ ,,

Ο ΚΑΛΟΣ ΑΔΕΛΦΟΣ

Έργον Eugène von Blaas

 SISMANOGLIO
MEGARÒ

Γερμανία ήμην άγγελος, τώρα άγ-
γέλουν άλλοι.

ΚΥΡΕΙΟΝ
 ΑΠΥΕ ΣΒΗΣΕ
 Κ. ΛΕΦΗΛΗ.
 όδοί Θράκου άγ. 2
 ΑΝΤΙΣΗ ΨΙΑ.
 ΠΕΡΙΠΟΙΗΣΗ
 ΚΑΘΑΡΙΝΤΗΣ
 Μή χδρεσδε!.

— Βλέπεις γυνακούλα μου σνά
 ζάκια ποδ' με έφεραν ό πόλεμος.
 — Έσύ φυσικά κατέστρεψες πολ-
 λά : σποντία και τόρα θά έχουμε
 οίκονομία.

ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Τετέλεσται...! Συγκολῶ τ' ἀνήγουχα κοιτιδάκια, τὰ ἐλαφρὰ φουσιανάκια καὶ τὰ φλογερὰ ματάκια σύμπαντος τοῦ κοριτσιώτικου πληθυσμοῦ τῆς χώρας, ὅπως θρηνήσωμεν γοερῶς τὸν θάνατον τῆς πατροπαράδοτου φράσεως τῆς ἐξομολογήσεως «μὲ τρέμουσαν χεῖρα λαμβάνω τὸν κάλαμον». Εἶδα τὴν πρώτην ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν, βγαλμένην ἀπὸ γραφομηχανήν, ἐπὶ ἀρωματισμένου λεπτοῦ τσιγαροχαρτοῦ, εἰς τὸ γραφεῖον ἑνὸς καλοῦ γνωρίμου, τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς ποῦ τὴν ἐδίπλωνε διὰ τὴν διευθύνην πρὸς τὴν δέσποιναν τῶν λογισμῶν του.

— Θηρίον τῆς Ἀμερικῆς! Σοβαρῶς, λοιπὸν, σκοπεύεις νὰ στείλῃς εἰς τὴν ἐκλεκτὴν τῆς καρδίας σου αὐτὸ τὸ ἐπίσημον ἀνακοινωθέν;

— Διατί ὄχι; Ἐάν ὑπάρχῃ ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ καθαρογράψῃ κανεὶς κατὶ αὐτὸ ἀσφαλῶς εἶναι ἡ ἐρωτικὴ ἐπιστολή. Ἄρκει νὰ σκεφθῆς ὅτι τὸ πτωχὸν αὐτὸ πλάσμα, τὸ ὁποῖον πρόκειται νὰ τὴν διαβάσῃ, ἔχει νὰ ὑπερπηδῆσῃ μίαν μεγάλην δυσκολίαν, τῆς ἐξοικονομήσεως τοῦ τόπου καὶ τοῦ χρόνου, ὅστις ἀπαιτεῖται διὰ τὴν ἀνόγνωσιν, ὥστε νὰ μὴ προσθέσῃ μίαν ἀκόμη μὲ τὴν κακογραφίαν. Κακογραφημένη ἐρωτικὴ ἐπιστολή πιθανὸν κάποιε νὰ πείθῃ περὶ τῆς ταραχῆς τοῦ γράφοντος περισσώτερον ἀπὸ ἑξακοσίους ὄρκους, ἀλλὰ τὰ σύρτα-φέρτα μέχρις ὅτου κατορθωθῇ νὰ διαβασθῇ ἐκθέτουν τὸ ἀντικείμενον τῆς λατρείας μαζεῖς τὸν κίνδυνον νὰ συλληφθῇ ἐκ' αὐτοφώρου ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους, τὸ αἰσθητὰ μὲ ν' ἀποκαλυφθῇ καὶ νὰ κοινολογηθῇ. Ἐρως δὲ, ὁ ὁποῖος ἐκοινολογήθη, σπανίως διαρκεῖ—λέγει ὁ περίφημος ἐρωτοδιδάσκαλος Στένταλ.

Ἄλλὰ δὲν εἶνε μόνον αὐτὸς ὁ λόγος. Σκέψου ὀλίγον τὸ μαρτύριον αὐτῆς τῆς τρυφερᾶς καρδίας εἰς τὴν ὁποίαν ἀποστέλλεις, αἴφνης, δεκατέσσαρες σελίδας ἱερογλυφικά. Σκέψου ὅτι δὲν εἶνε καθόλου φυσικὸν νὰ ἔχῃ ἀσχοληθῇ μὲ τὴν παλαιογραφίαν καὶ τὰ παλίμνηστα τῆς ἱερᾶς κοινότητος τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἐάν δεχθῶμεν τὸ ὄρισμόν τοῦ Ρωμαντικοῦ ὅτι ἔρως εἶνε ἡ περιστολή τοῦ παντός εἰς ἓν ὄν, τότε τὸ πᾶν αὐτὸ κρέμεται πολλακίς ἀπὸ ἓνα καὶ, ἓνα μὲν, ἓνα δὲ, μίαν τζίφραν δυσανάγνωστον τῆς κακογραμμῆς ἐπιστολῆς μας. Μία λέξις ἡ ὁποία διαβάζεται ἀντὶ ἄλλης, μία περιβολὴ τῆς ὁποίας τὸ νόημα δὲν εἶνε καθαρὸν, ἡμπορεῖ νὰ στοιχίσῃ παλμούς, δάκρυα, νεῦρα καὶ λιποθυμίαν. Τί σοῦ χρεωστεῖ ὁ ἄλλος νὰ γίνῃ καρδιακός, διότι συνέπεσε νὰ σ' εὐρίσκη τῆς ἀρεκείας τῶν; Ὁφειλομέν νὰ καθαρογράψωμεν τὸ αἰσθητὰ μας. Εἶνε λόγος φιλενθροπίας.

— Ἴσως. Ἀλλὰ μὲ τὴν γραφομηχανήν, ὁδελφέ...

— Τὸ εὐρίσκεις πεζόν!

— Ὡς ἰσολογισμὸν Τραπεζίης.

— Λαμπρά. Ἐπομένως εἶνε εἰς τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς. Διότι δι' ἐμὲ καὶ διὰ τὴν παρούσαν ἐποχὴν ὀλόκληρον ἡ ἱστορία αὐτὴ δὲν εἶνε παρά ἓνας καλὸς λογαριασμός.

— Ὁ ἔρως;

— Αὐτὸς, μάλιστα! Ὁ ἔρως, ὁ ὁποῖος εἶχε φοβεράς καὶ τρομεράς ἀξιώσεις, πολὺ συχνὰ δὲ ἦτο καὶ τραγωδία μὲ κρουνοὺς αἱμάτων, ἀνίκει πλέον εἰς τὴν ἐποχὴν μας δὲν ἔχει πλέον ὑπερφυσικὴν ἔννοιαν ἢ θρησκευτικὸν βᾶθος ἂν θέλῃς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἔχῃ μόνον ὁ ἔρως Σήμερον τὸ γεγονός ὅτι εἴμεθα ἐρωτευμένοι εἶνε πάρα πολὺ ἀπλοῦν καὶ δὲν διαταράσσει καθόλου τὰς συνηθείας τῆς ζωῆς μας. Ὅταν βλέπω μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία μὰς τραβᾷ, ὑπολογίζω προχείρως τί θὰ μοῦ στοιχίσῃ εἰς κατανάλωσιν ψυχικῆς δυνάμεως, εἰς χάσομέρια, ἐπομένως εἰς κεφάλαιον βιοψυχικῆς ἐνεργείας, ἐξετάζω τὴν κοινωνικὴν καὶ οικονομικὴν ἀποψιν καὶ ἂν τὸ πρῶγμα εἶνε πρακτικῶς ἐκτελέσιμον προχωρῶ ἔν δὲν εἶνε δὲν ἐπιχειρῶ καθόλου. Ὁ κοινωνικὸς ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ εἶνε λογικός, Ὁ ἔρως εἶνε καὶ αὐτὸς μὲ ὑπόθεσις, ὅπως αἱ ἄλλαι μας ὑποθέσεις. Δὲν βλέπω διατί νὰ γράψω μὲ τρέμουσαν χεῖρα ὅτι μὲ τὰ πληκτρα τῆς γραφομηχανῆς εἴμπορῶ νὰ διατυπώσω θαυμάσια καὶ ἰδίως καθαρῶτα. Ἐάν δὲν συμφωνῆς δὲν εἶσαι ποσῶς ἄνθρωπος τῆς ἐποχῆς.

Καὶ φεῦ! ἠναγκάσθην νὰ ὁμολογήσω ἀπεριφράστως ὅτι ἀνήκω εἰς τὴν παλαιὰν σχολήν, ἣτις ἐλάμβανε τὸν κάλαμον μὲ τρέμουσαν χεῖρα. Εἶνε ἀδύνατον ν' ἀπευθύνω πρὸς οἰανδήποτε γράμμα μὲ γραφομηχανήν, τοσοῦτο μᾶλλον, καθ' ὅσον δὲν ἔχω.

ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

STENETTY

ΠΑΡΕ ΛΟΙΠΟΝ ΓΙΑ ΕΚΕΙΝΑ

— Ἐλεημοσύνη, ψυχικὸ στὸ δικονιάρη
[κάμε,

Βλέπεις ὁ δόλιος πάγωσα, πεδαίνω ἀπὸ
[τὴν πείνα

Γιὰ τὸ θεό σου δώσε μου.

— Τίποτε δὲν σοῦ δίνω.

— Στὶ μάτια τῆς ἀγάπης σου.

— Πάρε λοιπὸν γιὰ ἐκεῖνα.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΙΡΟΦΥΛΑΣ

ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΚΑ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

Εἶναι ἀναμφισβήτητον ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ τελείως τὸν χαρακτήρα ἑνὸς ἀνθρώπου ἀπὸ τὰ μάτια του. Τὸ σχῆμα τῶν ματιῶν, τὸ ἀνοιγμὰ τους, ἡ ἐξωτερικὴ τους ὑφή, τὸ ἐσωτερικὸ τους βᾶθος, μὰς παρέχουν πολὺτιμες φυσιολογικὰς συμβουλίας.

Μάτια ἀνοικτὰ, δείχνουν χαρακτήρα ζωηρό, εὐκρινῆ καὶ φαιδρό. Μάτια λιγάκι ἀνοικτὰ, φανερώθουν χαρακτήρα σκεπτικὸ καὶ ὄνειροπόλο. Μάτια ἐξωγκωμένα: ἐπηρεαζόμενα, ἔξυπνον, ἐφευρετικόν. Μάτια βαθουλὰ: σκεπτικόν, λογικόν, συνεπῆ καὶ ἀκριβῆ. Μάτια στρογγυλά: φιλήδονο καὶ φαντασμένο. Μάτια μακρουλά: προβλεπτικόν, ἰσόρροπο, ὀρθολογιστῆ. Μάτια ἀσταθῆ. νευρικὸ καὶ παράφορο. Μάτια βαθυχρωματισμένα: γενναῖο καὶ ἀγριο. Καὶ μάτια καθαρὰ: γλυκόν, ἀγαθὸ καὶ ἀσθενικόν.

ΠΑΘΗΤΙΚΑ

ΚΡΥΦΟΜΙΛΗΜΑΤΑ

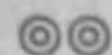
Στὸν ἰσμότολο τὸ χεῖος
ποῦ δειμένη σὲ κρατεῖ
ἔρχεται ἡ μεγάλη Ἀγάπη,
Χλόη, Χλόη, Ψυχῆ.

Μὲ χοροὺς βιολιά, λουλουδία
μὲ ὕμνους, μ' ὄλα τὰ φτερά,
μὲ τὸν Πόνον ποῦ εἶν' ἀπάνου
κι' ἀπὸ τῆ Χαρά.

Καὶ τὸ Πάθος νά! ποῦ κείει,
κι' ἡ Θυσία ποῦ κείεται, νά!
Στὸν ἰσμότοπο ἓνας κόσμος
πλάθεται, ἀρχινᾷ.

Ἐρχεται ἡ μεγάλη Ἀγάπη
γιὰ νὰ σὲ στεφανωθῇ.
Θεοὶ στίς φάτνες πρωτολάμπαν,
Χλόη, Χλόη, Ψυχῆ.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΔΑΜΑΣ

ΤΟ ΠΑΡΑΞΕΝΟ

Ὅταν ἤμουν... ζωντανός
ζήτησα νὰ μὲ φιλήσῃ
καὶ μοῦ εἶπ' «ἀλήθεια λές;»
κι' ἔκαμε νὰ μὲ μπατεῖσῃ!...
Κι' ὅταν... πέθανα, ποῦ λές,
— μὲ δὲ πᾶσι βδομάδ' ἀκόμα—
Ἦρθε μὰς τὴν Ἐκκλησίαν
καὶ μὲ φιλήσε... στὸ στόμα!

AVISO

ΕΞΥΠΝΟΣ

Μπήκε στο γραφείο μου με το καπέλο πίσω και ένα χαρτί στο χέρι.

Η φυσιογνωμία του με τα δύο ζωηρά μάτια, το φαρδύ μέτωπο την δλίγον κομψήν μύτην και τα ώραϊα χρώματα σέ κπειθε εκ πρώτης όψεως πώς είχες να κάμης με ένα που δέν τρώει χάπια! με έναν έξυπνο. Αλλά σήμερα στής γραμμές του προσώπου του ήταν χυμένο ένα ύφος τραγικό, κάτι μεταξύ Αμλετ και Ναπολέοντος του Βαρτελώ.

— Καλημέρα.

— Καλημέρα, τί τρέχει, γιατί σέ τέτοια χάλια; Χάνεις στο χρυσό, στα λεί;...

— Ε! λοιπόν, όχι φίλε μου, μ' απήντησε δέν χάνω ούτε λεί, ούτε χρυσό, ούτε τα μυαλά μου.

— Μά τί θέλεις, να πής, δέν σε καταλαβαίνω....

— Θα στο πω με δυό λόγια: Είμαι έξυπνος....

— Θεέ μου! αυτό τό ήξευρα.

— Ε! λοιπόν και σὺ τό ὁμολογεῖς και τό ξεύρεις, ὅτι ὁ μπαμπᾶς μου, ἡ μαμά μου και ἡ φύσις μ' ἔκαμαν ἔξυπνο π' ἀνάθεμά τους. Αλλά ξεύρεις, τί θέλω; Θέλω νάμουν, να γίνω βλάκας, κωθῶνι χαζός, ἡλίθιος, μαζέττα, τουβίλο ντουβάρη, μωρός, παλαβός τέλος κάτι ἄλλο παρὰ ἔξυπνος.

— Μά γιατί, βρε ἀδελφέ μου, ἔτσι κάθε ένας θέλει να είναι ἔξυπνος και σὺ...

— Α! βαρέθηκα πιά ἀπό τὴν ἔξυπνάδα μου κατήντησα ἀνοικονόμητος, δέν μπορῶ να τὴν κάμω «ζάφτι». Ἡ διορατικότης μου, — π' ἀνάθεμά τὴν — δέν μ' ἀφίνει να κοιμηθῶ να ἡσυχάσω, κάθε στιγμή θέλω παρὰ γουρουνότριχα να αὐτοκτονίσω, ἀνακαλύπτων χιλιά στραβά εἰς τὴν θρησκεία τὸν γάμο, τὸν ἱμπεριαλισμό, στο Μικτὸ συμβούλιο, τὸν μολοσεβικισμό κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Και να ἦταν μόνο αὐτό. Προχθές — ἀνθρώπος δέν εἶμαι σέ παρακαλῶ — ἔχασα τό πορτ-φρέι μου με 289 λίρες.

Ε! λοιπόν που ὀρκίζομαι πῶς ἂν τὸν εἶπα σέ 100 ἀνθρώπους, κορίτσια και γυναῖκες, τὸν πόνο μου για να με γλυκάνουν, για να ἐπουλήσουν κάπως τὴν πληγή, τό χάσιμο αὐτό τῶν 289 — οὔτε μισός δέν βρέθηκε να μὴ με πῆ τὴν πειὸ βλακώδη φράσιν που ἔλεχθη ὑπὸ τὸν ἥλιον.

— Βρε ἀδελφέ..... εὐ..... ὁ ἔξυπνος ψέμματα με κοροϊδεύεις.

Μά τί ψέμμα και τί ἔξυπνος, ἔχει ἔξυπνάδα σ' αὐτό, ὅταν δηλαδὴ ἕνας λωπο-

δύτης ἔρχεται και σοῦ κτυπᾶ τό πορτ-φρέι σου.

Σέ τί μπορεῖ να χρησιμεύση, ἡ ἔξυπνάδα, ὅταν πρόκειται για τὰ Ἄρσεν Λουπέν. Με ἕνα ἐπαγγελματιᾶν pic-rocket!...

Χμ! και νάταν μόνο αὐτό... Σᾶς ἀνας φέρω ἄλλα παραδείγματα τῆς ἔξυπναδικῆ μου δυστυχίας, και σέ παρακαλῶ να με λυπηθῆς.

Ὁ κύριος Ζηξηψῆ κάμει μιὰ matinée ἢ soirée. Προσκαλεῖ λοιπὸν 3 γκαρσόνια ἀπ' τοῦ Tokatlian, ἕνα teneur ἀπ' τὸ Μπαρ, ἕν βιολιστῆ ἀπ' τὸ Winter θεωρεῖ δὲ καθῆκον τοῦ να φωνάζη και μένα για να κάμω ἔξυπνάδες φυσικά και να διασκεδάσω τὴν ὀμήγυριν. Με καταλαβαίνεις;

Και σ' ἀρχίζουν.

Α! Κύριε Μικέ ἐσεῖς εἶσθε ἴσῃ ἔξυπνος θα μᾶς κάμειτε, να γελάσουμε, ἔλατε, ἔλατε ἡ γυναῖκα μου και ἐγὼ nous tenons beaucoup à vous. Σᾶς ἄρσσε αὐτό;... Προσκαλεῖσθε, ὄχι, γιατί σᾶς ἐκτιμῶν, ὄχι γιατί θέλουν τέλος πάντων να περάσετε και σεις 2 ὥρες εὐχαρίστους ἀλλὰ για να τοὺς κάμειτε, να γελάσουν, καταντᾶτε δηλαδὴ γελοιοποιός, χατζσηβάτης, νούμερο, κωμικός τῆς ὀμηγύρεως και ἀναπόφευκτος ὅπως ἀκριβῶς και ὁ teneur τοῦ Bar ἢ τοῦ Winter που θα πληρωθῆ.

Νά μὴν φαντασθῆς ὅμως πῶς τὰ πράγματα φθάνουν ὡς εἰς σταματοῦν.

— Ὡστε ἐξακολουθοῦν;

— Μάλιστα, πρὸ ὀλίγου καιροῦ ἐρωτοκτυπήθηκα με μιὰ μικρούλα ἀρεκτὰ comme il faut και chic, ἂν και ὄχι θεὰ στο κάλλος. Εἶνε μου φαίνεται ἕνα γεφύρι ὁ ἔρω; που ὁ καθῆς θα περάση ἀπὸ κάτω και δέν ἰσχύει ἡ ἔξυπνάδα για να σέ κάμει να μὴ τρωθῆς ἀπὸ δύο ὀμορφα ματάκια μελαχροινᾶ ἡ γαλανὰ ὅταν σέ βλέπουν μελένια και παθητικά. Ε! λοιπόν, ὁ δυστυχῆς ἔξυπνος δέν ἔχει δικαίωμα σάνα ἦταν εὐνοδοχος ἡ κηρεῖον ἀκίνδυνον ν' ἀγαπήση; Τοῦ ἀποκλείεται να κτυπήση ἡ καρδιά του για μιὰ ἄλλη καρδιά! Και σέ βρήκα ἐσένα — τό θυμάσαι, ὑποθέτω — (ἐγὼ ἔγνεψα: ναί, γιατί δέν θέλησα να τὸν διακόψω) ἐσένα τὸν πειὸ στενὸ μου φίλο να σοῦ πῶ τὸν πόνο τῆς καρδιάς μου ὅτε με διέκοψες με ἕνα σου ἀποβλακωμένο γέλιο.

— Ἐσὺ, ἐσὺ ν' ἀγαπήσης, ν' ἀλλάξης χρώματα, να σκέπτεσαι διηνεκῶς ἀρραβῶνας, γάμους, Γαλάτειες και μίαν καλύβην; Κριμῖμα ποῦσαι κι' ἔξυπνος!

— Μά γιατί σέ παρακαλῶ, γιατί ἐσὺ που παντρεύηκες, βλάκας γεννήθηκες;

— Ὄχι, με ἀπήντησε με ἔξερεις... ἐγὼ παντρεύηκα με προξενεῖα ἕνα.

— Λοιπὸν οἱ προξενεῖοι εἶνε ἔξυπνοι τέλος πάντων ἐνῶ οἱ ἀγαπῶντες, ὄχι; Δηλαδὴ ἔρω; — βλακεία. Θαυμάσια τέλς. Τέλος τό συμπέρασμα εἶνε ὅτι ζου-

λεύω ὄλους τοὺς ἡλιθίους τῆς γῆς γι' αὐτοὺς τοὺς λόγους ποῦ σέ εἶπα και ἄλλους ποῦ...

— Τί που θα με πῆς, κι' ἄλλους ἀκόμη....

— Ὄχι μὴν ἀνησυχῆς. Δέν θα σε πῶ. Τὸ μόνον που ἔχω να σε παρακαλέσω εἶνε να μου περάσης αὐτὴν τὴν δῆλωσιν στην ἐφημερίδα σου ὅπως σοῦ εἶπα σὴν ἀρχῆ.

Τὸ βλέμμα μου ἔπεσε ἐπάνω στο χεῖρογράφο του και διάβασα τὰ ἔξης.

Προσκαλεῖται ἀνιγνωρισμένος βλάκας, κατωρθῶσας να μείνη ἐπὶ 17-18 χρόνια σέ κάποια Credit Lyonnaise ἢ Regie, ἀποκτήσας τοῦλάχιστον 12-13 ὀικογενειακῶς φίλους εὐρεθεῖς σέ γάμους και τοῦ χρόνου ποιήσας προσπάσεις με φλυτζάνη καφέ, δανείσας με 172 τοῖς οἷο μὴ μαλλῶσας ποτὲ με κανένα και συγκεντρῶν δλα τὰ ὑπὸ τοῦ Ναστρανδδίν χότζα εἰς τό τζαμί ἐπὶ τῷ χασήματι ὄνου τινός λεχθέντα προσόντα κ.τ.λ. κ.τ.λ. Ὁ εἰρημένος λοιπὸν βλάκας προσκαλεῖται ἵνα δανείση.... ἕνα του τοῦλάχιστον γλουτὸν για να κάμει κάποιος 15-20 μεταγγίσεις αἵματος πρὸς σκοπὸν να κολλήση βλακεία.

Ἄμοιβη..... Διευθύνσεις..... κ.τ.λ.

Ἄμερικῆ! Ἄμερικῆ! σέ βάλουμε κάτω σὴν πρωτοτυπία.

ΘΑΝΟΣ ΑΜΟΡΗΣ

ΣΟΝΕΤΤΟ

Στό μάγουλο μὴ βάνης τό μαντήλι να κρύψης τὰ σημάδια τοῦ ἔρωτά μου που ἀφήκαν τὰ φρυγμένα μου τὰ χεῖλη και τὰ θερμὰ κι' ἀμέτρητα φιλιὰ μου.

Τὸ πρῶτο φῶς μόλις ψηλὰ ἀνατείλη χωρὶς σημάδι θα φανῆς μπροστά μου, χαρὰς φωνές τό στόμα σου θα στείλη κι' ἐγὼ θ' ἀκούω τό Χάρο σὴ καρδιά μου.

Ἴσως κι' αὐτὰ τὰ βράδια λησμονήσης και σέ λευκὸ λαιμό, φλόγα γεμάτη, μανιωμένον θεριοῦ σημάδια ἀφήσης.

Μά ἡ τύχη, κακοροϊκῆ, ἄς σέ σώση ἀπὸ πληγὴ που δὲ θεωρεῖ τό μάτι και που μπορεῖ τό θάνατο να δώση.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Η ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Παπᾶ, ἂν ἔρθῃ μιὰ μελαχροινὴ να τὴν ἑομολογήσης, κοντοῦλα, ἀφράτη, με γλυκεῖα φωνή, Πρόσεξε μὴν τυχὸν και τὴν ἀφήσης να μεταλάβῃ — ἡ ἀμαρτωλὴ δέν νῆστεψε μιὰ μέρα τό φιλί.

ΑΞΙΟΛΟΓΩΤΗ

Ο μαιευτήρ, γυναικολόγος κ Βλάχικος

Ο κ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΔΟΥΓΕΡΑΣ

ΥΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ

ΠΑΝΤΟΤΕ ΘΑ ΦΟΝΑΣΟ

ΕΝΑΣ ΕΙΝΕ Ο ΚΟΣΜΑΣ

Μεγάλη οδός Πέραν αρ. 103
PARFUMERIE, Νεωτερισμοί,
 Γραβάτες, υποκιμισσα,
 κολλάρα, κλπ, κλπ, κλπ.

ΟΛΑ ΕΙΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΑ
ΕΝΑΣ ΕΙΝΕ Ο ΧΡΗΣΤΟΣ
 που κάμνει υποδήματα επί παραγγελία
 με ευρωπαϊκό γούστο,

Ο Ιουλιανός — Αλήθεια, είναι δημοφιλής. Εάν οι γυναίκες γυμνάζονταν ήμουν από κολλίου κρηθροσύνε.

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ
ΑΔΕΛΦΩΝ
ΧΑΛΕΠΗ
 (πρόην ΚΑΡΔΟΜΑΤΗ)
 Γαλατᾶ, ἀρ. 37, Ἐναντι Κρεδὶ Λυοναί.

Τρίγωνα θανμάσια μπαλαβᾶς καὶ πᾶστες
 ἐκτάκτου κατασκευῆς καὶ παντὸς εἶδους
 γλυκίσματα καὶ λίκερ.

- Εἶδη γάμων ἀρραβώνων καὶ βαπτίσεων.

ΤΟ ΑΛΙΑΚΡΙΤΟ ΑΕΡΑΚΙ ΣΑΝ ΦΥΣΑ

GUY DE MAUPASSANT

ΜΙΑ ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Ὁ δικηγόρος τῆς κ. Σασσέλ ἔλαβε τὸν λόγον:
κ. Πρόεδρε, κ. δικασταί,

Ἡ υπόθεσις τὴν ὁποίαν εἶμαι ἐπιφορτισμέ-
νος νὰ υπερασπισθῶ ἐνώπιόν σας ἀποτελεῖ
περίπτωσιν μᾶλλον παθολογικὴν ἢ δικαστικὴν.

Τὰ γεγονότα ἀπὸ πρώτης ὕψεως φαίνονται
ἀπλά. Ἐνας νέος πολὺ πλούσιος, εὐγενοῦς
ψυχῆς, γενναϊοκαρδός, ἐρωτευθὴ κόρην ὠραι-
οτάτην, χαριτωμένην ὅσον θελκτικὴν καὶ εὐγε-
νῆ καὶ τὴν νυμφεύεται.

Ἐπὶ τὴν διάστημα συμπεριφέρεται πρὸς αὐτὴν
ὡς τρυφερός καὶ περιποιητικὸς σέξυγος. Κα-
τόπιν τὴν παραμελεῖ, τὴν φέρεται σκληρὰ ἀσ-
θάνεται δι' αὐτὴν ἀποσιροφὴν καὶ δυσσε-
σκεῖαν.

Μίαν ἡμέραν μάλιστα τὴν δέρνει ἀδίκαια καὶ
χωρὶς πρόφασιν.

Δὲν θὰ σᾶς παραστήσω κύριοι, τὰς σκηναὶς
ποῦ ἐξετυλιχθῆσαν, σχεδὸν ἰκαταλείπτους. Δὲν
θὰ σᾶς ἐξιστορήσω τὴν ταλαιπωρισμένην ζωὴν
τῶν δύο τούτων πλασμάτων καὶ τὴν δυστυχίαν
τῆς νεαρᾶς γυναικός. Μὲ ἀρκεῖ διὰ νὰ σᾶς
πεισῶ, ν' ἀναγνώσω μερικὰς περικοπὰς ἐνός
ἡμερολογίου ποῦ ἔγραψεν ὁ ἄνθρωπος αὐτός
ὁ δυστυχῆς, ὁ τρελλός.

Διότι εὐρισκόμεθα ἀπέναντι τρελλοῦ κύριου,
καὶ ἡ υπόθεσις εἶναι ὅσον περίεργος, ὅσον
ἐνδιαφέρουσα, καθ' ὅσον ἐνθυμιζοῦ τὴν παρα-
φοσίωσιν τοῦ δυστυχικοῦ πρίγκηπος τῆς Μπα-
βέρ. Θὰ ὀνομάσω τὴν υπόθεσιν αὐτὴν: ποιη-
τικὴν τρέλλα. Θὰ σᾶς ἐνθυμήσω ὅλα ὅσα διη-
γούντων περὶ τοῦ παραδόξου τούτου πρίγκηπος.

Ἐκτισε δὲ μαγικὸν τοπίον, μεγάλα ἀληθινὰ
παλάτια μαγικά καὶ τὰ ἐστόλισε σὲ βαθμὸν
τρέλλας. Ἐκεῖ ἐξοῦσα τὴν πειρὴ ἐξωφρενικὴν
ζωὴν. Ὁ ἄνθρωπος αὐτός ἦτο σάφρων καὶ δὲν
ἠγάπησε ἄλλο παρὰ τ' ὄνειρόν του, τὸ θεῖον
ὄνειρόν του.

Ἐφερε μιά βραδυὰ στὸ παλάτι του τὴν μεγα-
λύτην τραγουδίστρια νάτοτραγουδῆσῃ. Κεῖ ἐκεῖ
νῆ μαγευμένη ἐτραγουδῆσε, σὺν γυναῖκα ποῦ τὴν
ἐμπνέει ἡ ἀγάπη καὶ κατόπιν ἐκστατικῆ τρέμου-
σα ἔπεσε στὴν καρδίαν τοῦ πρίγκηπος γιὰ νὰ
πάσῃ ἕνα φιλή. Ἐκεῖνος τὴν πέταξε στὴν λί-
μνη, ποῦ κοντὰ κίθουνταν καὶ γέρισε ἡσυχος
στὸ δωμάτιόν του. Εὐρισκόμεθα κ. δικασταί
εἰς περιπτώσιν ἀπαράλλακτῃ. Θὰ σᾶς διαβάσω
περικοπὰς τοῦ ἡμερολογίου ποῦ εὐρομεν εἰς
ἕνα μυστικὸ σιρότάρι του.

Ὅλα εἶνε λυπηρὰ καὶ ἄσχημα, πάντα ἴδια
πάντα μισητὰ. Ονειρευομαι γῆ πειρὴ ἔμορφη,
πειρὴ εὐγενικὴ, πειρὴ ποικίλη.
Μὰ ὁ ἄνθρωπος! . . . Ὁ ἄνθρωπος, τί τρο-
μερὸ κακό, υπερέψαντο ζῶον, ποῦ ἐμπνέει ἀ-
ποσιροφὴν.

Ἡρεσθε ν' ἀγαπᾷ κανεὶς, ν' ἀγαπᾷ ἀμέτρητα
χωρὶς νὰ βλέπῃ κανεὶν ποῦ ἀγαπᾷ. Γιατί τὸ
νὰ βλέπῃ κανεὶς εἶνε νὰ ἐννοῇ καὶ νὰ ἐννοῇ
εἶνε νὰ περιφρονῇ. Ν' ἀγαπᾷ μεθῶντας ἀπ'
αὐτὴν, ὅπως μεθᾷ κανεὶς μὲ τὸ κρασί ὅσπου

νὰ μὴν ξεύρῃ, τί πίνει. Καὶ νὰ πίνῃ, νὰ πίνῃ
χωρὶς ν' ἀναπνεύσῃ ἡμέρα καὶ νύκτα.

Ἡὄρα, πιστεύω. Ἐχει εἰς ὅλον τὸν ἑαυτὸν
τῆς κατὰ ἰδεώδες ποῦ δὲν ὁμοιάζει ποσῶς αὐ-
τοῦ τοῦ κόσμου καὶ τὸ ὅποτον δίδει φτερὰ εἰς
τὸνεῖρό μου. Ἄχ! τὸνεῖρό μου πῶς μὲ δείχνει
τα ὄντια διάφορα, ἀπ' ὅ,τι εἶνε. Εἶνε ξανθιά,
λίγο ξανθιά, μὲ μαλλιά ποῦ ἔχουν ἀνεξήγητες
ἀποχρώσεις. Τὰ μάτια τῆς εἶνε γαλανὰ. Μόνον
τὰ γαλανὰ μάτια παρασύρουν μαζὺ τους τὴν
ψυχὴ μου. Ὅλη ἡ γυναῖκα ποῦ ὑπάρχει εἰς
τὸ βάθος τῆς ἔκκαρδιᾶς μου μὲ φαίνεται στο
μάτι, μόνο στὸ μάτι.

ὦ! μυστήριον! Τί μυστήριον αὐτὸ τὸ μάτι
Ὅλο τὸ σύμπαν περικλείεται εἰς αὐτό, ἀφοῦ
τὸ βλέπει, ἀφοῦ τὸ ἀντανακλᾷ. Περιλαμβάνει
τὸ σύμπαν, τὰ πράγματα καὶ τὰ ὄντια, τὰ δά-
ση καὶ τοὺς ὠκεανούς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ
κτῆνη, τὰς δύσεις τοῦ ἡλίου, τὰ ἀστρα, τὰς
τέχνας ὅλα-ὅλα τὰ βλέπει, τὰ συναρμολογεῖ
καὶ παρασύρει ὅλα. Ἐχει ἀκόμη μέσα του τὴν
ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ποῦ σκέπτεται, ποῦ ἀγαπᾷ
ποῦ γελᾷ, ποῦ ὑποφέρει. Διέστε τὰ μάτια τα γα-
λανὰ τῶν γυναικῶν, ἐκεῖνα ποῦ εἶνε βαθειὰ
σὺν τὴν θάλασσαν, σὺν τὸν οὐρανόν,
τόσον γλυκὰ, τόσον γλυκὰ ὅπως ἡ πρωϊνὴ αὐ-
ρα, γλυκὰ ὅπως ἡ μουσικὴ, ὅπως τὰ φιλιὰ,
διαφανὴ καὶ τόσον διαυγῆ ὥστε νὰ φαίνεται
ὀπισθὲν τους ἡ ψυχὴ ἢ γαλανὴ ποῦ τὰ χρωμα-
τίζει, ποῦ τὰ δίδει ζωὴν ποῦ τὰ κάμη μαγικά.
Μάλιστα ἡ ψυχὴ ἔχει τὸ χρῶμα τοῦ βλέμματός.
Ἡ γαλανὴ ψυχὴ ἔχει μόνον μέσα τῆς τὸνεῖρο.
Πῆρε τὸ χρῶμα τῆς στὰ κύματα καὶ ἀπ' τὸ
ἀπειρον. Τὸ μάτι! Σκεφθεῖτε τοί Ρουφὰ τὴν
ζωὴν γιὰ νὰ θρέψῃ τὴν σκέψιν. Πίνει τὸν κό-
σμον, τὸ χρῶμα, τὴν κίνησιν, τὰ βιβλία, τὰς
εἰκόνας, ὅ,τι ὠραῖον καὶ ὅ,τι ἄσχημον καὶ κά-
μνει ἰδέες. Κεῖ ὅταν μᾶς βλέπει, μᾶς δίδει τὴν
συναίσθησιν μιᾶς εὐτυχίας, ἢ ὁποία δὲν εἶνε
τῆς γῆς αὐτῆς. Μᾶς κάμνει νὰ προαισθανθῶ-
μεν ὅσα ὅ' ἀγνοοῦσαμεν πάντοτε. Μᾶς κάμνει
νὰ ἐννοήσωμεν ὅτι αἱ πραγματικότητες τῶν
ὄνειρων μας εἶνε ἀξιοπεριφρόνηται ἀισχυοργίας.

Τὴν ἀγαπᾷ καὶ γιὰ τὸ βέδιον τῆς.

Τὸ πουλί κε' ὅταν περιπατεῖ ἀκόμη, κατα-
λαβαίνουσι πῶς ἔχει πτερά.

Εἶπε ὁ ποιητής.

Ὅταν ἐκεῖνη περᾶ, καταλαβαίνουσι πῶς
εἶνε ἀπὸ μιᾶ ἄλλῃ γενεᾶ πειρὴ λεπτὴ κα' ὄχι ἀπ'
ἐκεῖνης ποῦ ἡ συνηθισμένης γυναῖκες, μιᾶ γενεᾶ
πειρὴ λεπτὴ καὶ πειρὴ μαγικὴ!

Τὴν πανδρευομαι ἀδριον . . . Φοβοῦμαι

. . . φοβοῦμαι ἀπὸ τόσα πράγματα.

Δύο ζῶα, δύο σκύλοι, δύο λόκοι, δύο ἀλώπε-
κες τριγυροῦν στὰ δάση καὶ συναντῶνται. Τὸ
ἕνα ἀρσενικὸ καὶ τὸ ἄλλο θηλυκόν. Ζευγαρώνου-
νται. Ζευγαρώνονται ὀδοιμένα ἀπὸ ἕνα ζωῶδες
ἐνστικτὸν, τὸ ὁποῖον τὰ ἐνδυναμώνει νὰ συνεχί-
τῃν γενεὰ τους, τῆς ὁποίας ἔχουν τὴν κατασ-
κευὴν, τὴν τρίχα, τὴν μέση, τὰς κινήσεις, τὰς
συνηθείας.

Ὅλα τὰ ζῶα τὸ κάμνουσι αὐτὸ χωρὶς νὰ ξεύ-

ρουν τὴν αἰτία. Καὶ ἡμεῖς ἐπίσης . . .
Αὐτὸ ἔκαμα, ὅταν τὴν πανδρευθῆκα. Ὑπάκουσα
εἰς τὴν κτηνώδη αὐτὴν παραφορὰ ποῦ μᾶς
ὀρῆκει πρὸς τὸ θηλυκόν. Εἰνε γυναῖκα μου. Τό-
σον τὴν ἐπεθύμησα ἰδεωδῶς ὥστε ἐγίνε πραγ-
ματοποιούμενον ὄνειρον ἐνθ' ἡμ' ἐφαίνετο ἀ-
πραγματοποιήτων.

Ἀπὸ τὴν δευτέραν ἡμέραν ποῦ τὴν ἐσφιξα
στὴν ἀγκαλιὰ μου ἐγίνε τὸ ὄν ποῦ μετεχειρίσθη
ἢ φύσις γιὰ νὰ γελᾷ ὅλας τὰς ἐλπίδας
μου.
Δὲν μπορῶ πειρὴ νὰ διῶ τὸν γυναῖκα μου ν'
ἀρχεται πρὸς ἐμὲ, νὰ μὲ προσκαλέσῃ μὲ χα-
μόγελο, μὲ βλέμμα μὲ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς. Δὲν
μπορῶ πειρὴ. Ἐπίστενα ἄλλοτε πῶς τὸ φιλή τῆς
θὰ μ' ἔφερε εἰς τοὺς οὐρανοὺς.

Μιά ἡμέρα ὑπέφερε ἀπὸ παραστικὸν πονο-
κέφαλον καὶ αἰσθάνθηκα εἰς τὴν ἀναπνοὴν
τῆς, τὴν ἐλαφρὰ, τὴν λεπτὴ, εἶνε σχεδὸν ἀναί-
σθητῃ τὴν ἀνθρωπίνην διαφθορὰ. Ταράχθηκα.
ὦ! σάρξ, ἀκαθαρσία ζῶσα, σῆψις ποῦ
περιπατεῖ, ποῦ σκέπτεται, ποῦ ὁμιλεῖ, ποῦ
ποῦ βλέπει καὶ γελᾷ, ὅπου αἱ τροφαὶ ἀνοβρά-
ζουσι, καὶ ἡ ὁποία εἶνε ροδαλὴ, ἔμορφη τρυφε-
ρά, ἀπατηλὴ σὺν τὴν ψυχῇ.

Γιατί τὰ λουλούδια μόνον εὐωδιάζουσι τόσον
καλὰ, τὰ μεγάλα, τὰ φαντακτικὰ καὶ ὄχι τὰ
λευκοῖδια τῶν ὁποίων οἱ τόνοι καὶ αἱ ἀποχρώ-
σεις κάμνουσι τὴν καρδίαν μου ὥστε φρικτὰ καὶ
τρομαζοῦσι τὰ μάτια μου; Εἶνε ὠραῖα, ὀργανι-
σμέ τῆς τέλει, ποικίλα, εὐαίσθητα, πειρὴ πρόκλη-
τικὰ ἀπὸ ἕνα ἔμορφο στοματόκι, σκαμμένο σὲ
χειλὴ δαντελωτῆ, γυρισμένα, σαρκώδη, σκονι-
σμένα ἀπὸ μιᾶ σκόνῃ ζωῆς ποῦ δίδει εἰς τὸ
καθένα μιᾶ διόφορη μυρωδιά. Ἀνανεώνονται
μόνα των εἰς τὸν κόσμον, χωρὶς ἰμολυσμὸν εἰς
τὴν ἀπαραβίαστη γενεὰ τους, σκορπιζοντιὰς
γύρω τους τὸν μαγικὸν λιβανωτὸ τῆς ἀγάπης των,
τὸν εὐώδη ἰδρωτὰ τῆς θωπείας των, τὸ ἄρω-
μα τοῦ σώματός των, τοῦ ἀσυγκρίτου, τοῦ
στολισμένου μὲ ὅλες τῆς χάρες τῆς λεπτότητος,
μὲ ὅλους τοὺς τρόπους τῆς φιλαρτεσκίας, καὶ
τὴν ἔλξιν γιὰ νὰ σὲ μεθύσουν μὲ τῆς μυρωδιάς.

Ἀποσπάσματα ἐξ μηνῶν κατόπιν

Ἀγαπᾷ τὰ λουλούδια, ὄχι μόνον
σὺν λουλούδια, ἀλλὰ σὺν ὄντια ὀλικὰ καὶ τρο-
πανά. Περᾶ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νύκτες εἰς τὸ
θερμοκήπιον, ὅπου τὰ κρεῖβω δὲως τῆς γυναῖ-
κες τῶν χειρῶν. Ποῖός ξέρει ἐκτός ἀπὸ ἐμὲ
τὴν γλυκύτητα τὴν τρελλὴ ἀγάπῃ, τὴν
φρικαστικὴν ἐκστασιν, τὸ σαρκικόν, τὸ ἰδεώδες
τὸ υπεράνθρωπον, τὴν τρυφερότητα τῶν χε-
ρῶν τους. Τὰ φιλιὰ τους εἰς τὸ ροδινοῦ ποῦ
σῶμα, τὸ λευκόν, τὸ λεπτόν, τὸ τέλει τῶν θαν-
μασίων λουλουδιῶν. Ἐχω θερμοκήπιον ὅπου
κανεὶς δὲν μποῖνει, παρὰ ἐγὼ κα' ἐκεῖνος ποῦ
τὸ περιποιεῖται.

Μπαίνω ἐκεῖ ὡσὺν εἰς ἕνα μέρος μυστικῆς
ἐξαριστήσεως. Εἰς τὴν ἑλπίστην σισί, περᾶ
πρῶτα ἀπὸ δύο πλήθη λουλουδιῶν κλεισμένα,
μισοανοιγμένα ἢ ἀνοιγμένα ποῦ σέρνουνται
εἰς τὴν ὀροφὴν ἢ κατὰ γῆς. Εἶνε τὸ πρῶτον φιλή
ποῦ μὲ ἀτέλειον. Λέτω τὰ λουλούδια, αὐτὸ ποῦ
στελεῖ τὴν αἰθουσαν αὐτῆν τῶν μυστικῶν
παθῶν μου εἶνε οἱ ἑλημέται καὶ ὄχι οἱ εὐνο-
οιμοῖνοί του. Μὲ χαιρετοῦν σὲ πέρασμά μου
μὲ τὴν σὺν τὴν λάμψιν τους καὶ τῆς εὐωδίας
των. Εἶνε ἔμορφη, λεπτοκαμωμένα, γυρισμένα

Δ Ε Φ Θ Α Ν Ε Ι !

Πώς μ' ἔβλεπες τὴν ἀγάπη σου στᾶπλετο φῶς, σὲ νοιώθην
θαμπή καὶ μυστικόπαθη στὰ βάθη σου ψυχῆ μου
πὼς νοιώθω ἀκόμη ἀφώτιστους κάποιους κρυφοὺς βυθούς σου
ποῦ μὲ τὸν πόθον καὶ καυμὸν ἀσδυστης πάντα δίψας,
ὅσο κι' ἂν σὰν τὸ λούλουδο τὰ πέταλά σου ἀνοίγεις
στὸν ἥλιον, ὄλο νὰ δεχθῆς κι' ὄλο νὰ πιῆς τὸ φῶς του
καὶ διάφανη ἔτσι νὰ φανῆς· ἴσα μ' ἐκεῖ δὲ φθάνει
ψυχῆ μου ἐσύ, ἡλιολάτρισα, τὸ μάτι τοῦ θεοῦ σου.

Καβάλλα.

Μαρία Ζαμπᾶ

Ch. Wagner

OSCAR WILDE

ΛΥΠΗΡΕΣ ΩΡΕΣ

Ο ΚΥΡΙΟΣ

Πές μου τὸν πόνο σου

Κράτα τὸ μυστικόν σου, πτωχὴ καρδιά
γιατί δὲν ἔχεις τίποτε πολυτιμώτερον. Τὰ
βέβηλα βλέμματά θὰ τὸ λερώσουν.

Μὰ γιατί νὰ μὲ κρύψης ἐκεῖνο ποῦ
ξέρω, ἐκεῖνο ποῦ θὰ σὲ γίνῃ σωτήριο
ἂν μοῦ τὸ ἀποκαλύψης. Φανέρωσε τὸν
πόνο σου ὀλόκληρο. Δείξε τον δρόμον
καὶ θ' ἀνακουφισθῆς. Σὲ γνωρίζω σ' ἔχω
μελετήσει. Γιὰ ὅλα ποῦ ὑποφέρεις σ' ἀγα-
πῶ.

Δησιμόνει καὶ συγχώρεσον!

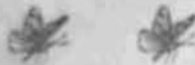
Εἰς τὸ βαθύτερον μέρος τοῦ ἑαυτοῦ
σου κᾶψε ἓνα λάκκον. Ἄς εἶνε
σὰν ξεχασμένος τόπος ποῦ κανένα δρο-
μάκι δὲ ὀδηγεῖ. Καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν τά-
φον αὐτὸν τῆς οἰωνίου σιωπῆς θᾶψε τὸ
κακὸν ποῦ σ' ἔκαμαν.

Τότε ἡ καρδιά σου θ' ἰ γλυτώσῃ σὰν
ἀπ' ἓνα βάρος. Ἡ μαγικὴ εἰρήνη θὰ βα-
σιλεύει εἰς σέ.

Μὴν ὀμιλεῖς!

— Βάλε τὸ δάκτυλο εἰς τὰ χεῖλη σου,
ὄλοφρε καὶ σιωπά. Ποιὸς εἶσαι γιὰ νὰ
ὀμιλήσεις ἔμπρός εἰς τὴν ἁγίαν καὶ τρο-
μερὰν Μεγαλειότητα;

— Εἶμαι τὸ τὸ παιδί της.

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ὅλοι ἐβραίζον τὴν θάλασσαν ἐνὸ πταίει ὁ
ἀνεμος.

Προτιμῶ τὸν ἐυπόλυτον ἀπὸ τὸν ὀσσημα πα-
κουτισμένον.

Καθαρὸν πρᾶγμα δὲν εἶνε ὅ,τι ἐπλήθη, ἀλλ'
ὅ,τι δὲν ἐπληρώθη.

Δ. Καμπούρογλου.

Ὅταν σκότος ἀπλώθηκε στὴν γῆ, ὁ
Ἰωσήφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθείας ἀναψε ἑσθια
καὶ κατέβη ἀπὸ τὸν λόφον εἰς τὴν κοι-
λάδα καὶ ἐγονάτισεν ἐπάνω εἰς τὰ λι-
θάρια ποῦ ἦταν σκορπισμένα εἰς τὴν
κοιλιάδα τῆς Ἐρημώσεως εἶδεν ἓνα νέ-
ον γυμνὸν καὶ κλαίοντα. Τὰ μαλλιά
του εἶχαν τὸ χρῆμα τοῦ μέλιτος καὶ
τὸ σῶμα του ἦταν σὰν ἓνα ἀσπρολο-
λοῦδι πληγωμένο μὲ ἀγκάδια. Στὸ
κεφάλι του φοροῦσε ἓνα στεφάνι ἀπὸ
στάκτη.

Καὶ αὐτὸς ποῦ εἶχε πολλὰ πλοῖα
εἶπε στὸν νέον ποῦ ἦταν γυμνὸς καὶ
ἐκλαίει:

— Δὲν ἐπορῶ γιὰ τὴν μεγάλην σου
λύπην γιατί πραγματικῶς ἦταν Μέγας.
Καὶ ὁ νέος ἀπήντησε: — Ὅχι γι' αὐ-
τὸν μὰ γιὰ τὸν ἑαυτὸν μου κλαίω

Καὶ ἐγὼ μετέβηλα τὸ νερὸ εἰς κρασί.

Ἐθεράπευσα λεπροὺς καὶ ἔδωσα
φῶς εἰς τοὺς τυφλοὺς. Περιπαίησα ἐ-
πὼν εἰς τὰ κήματα κι' ἀπὸ τὰ μνημεῖα
ἐδιώξα τὸν διάβολον. Ἐθρέψα τοὺς
ἐν τῇ ἐρήμῳ πεινῶντας καὶ ἤγειρα
νεκροὺς καὶ σὲ τὸν λόγον μου ἐμαρέν-
θη ἡ ἄκαρπος σικῆ. Ἐκαμα ὅ,τι καὶ ἔ-
κεῖνος εἶχε κάρη. Καὶ ὁμοῦς ἐμένα δὲν
μὲ ἐσταύρωσαν.

Ὁ Ἰ. Σωτηριάδης

ΔΙΑΜΑΝΤΕΝΙΑ ΛΟΓΙΑ

Ὁ ὄρκος τοῦ νὰ μὴ ἀγαπήσῃ κανεὶς πλέον,
ὁμοιάζει πρὸς τὸν ὄρκον τοῦ ν' ἀγαπᾷ αἰωνίως.

Λαμαρτίος.

Ὁ ἔρως τῆς γυναικὸς εἶνε ὁ ἥλιος τῆς ψυχῆς.
Δίδει τὴν ζωὴν καὶ τὴν δέγανεν.

Α. Κάρο.

σὲ ἐπὶ σειρὰς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ τόσον
σφιγμένα ὥστε ὁμοιάζουν μὲ δύο κήπους ποῦ
ἔρχονται εἰς τὰ πόδια μου. Ἡ καρδιά μου
κτυπᾷ, τὸ μάτι μου ἀνάβει νὰ τὰ ἴδῃ, τὸ αἷμα
μου κινεῖται εἰς τὰς φλέβας, ἡ ψυχὴ μου ξεπε-
τᾷ καὶ αἱ χεῖρες μου τρέμουν ἀπὸ ἐπιθυμίαν νὰ
μὲ ἐγγίσουν. Περῶ. Τρεῖς θύραι εἶνε κλεισμέ-
ναι εἰς τὸ βάθος τῆς γαλερίας αὐτῆς. Εἰμπο-
ρῶ νὰ διαλέξω. Ἄλλ' εἰσέρχομαι συχνότερα
εἰς τὰ ἀρχαῖα ἄνθη τοὺς προτιμωμένους
κόλακάς μου. Ἡ αἴθουσά τους εἶνε χαμηλὴ,
πνιγηρὰ. Ὁ ἀήρ ὑγρὸς καὶ θερμὸς. τὸ δέγμα
ὑγρὸν, τὸν λαμῖον νὰ ἀσθμαίνῃ καὶ τὰ δάκτυλα
νὰ τρέμουν. Ἐρχονται ἀρρωστημένα ἀπὸ βαλ-
τώδη μέρη. Εἶναι ἐλκυστικά ὅπως αἱ σειρήνες
θνητὰ ὅπως τὰ ψαράκια, θαυμασίως παράδοξα,
ἐκνευριστικὰ, τρομακτικά. Μερικὰ ὁμοιάζουν
μὲ πεταλοῦδες μὲ μεγάλα πτερά, μὲ λεπτὰ πό-
δια μὲ μάτια! Ναι ἔχουν μάτι! Μὲ βλέπουν,
ὄντα παραγωγικὰ ἀνόμοιζ, παιδιὰ τῆς ἱερᾶς
γῆς, τοῦ τροφῆλου ἀέρος, καὶ θερμῶ φωτός.
Ναι, ἔχουν πτερά καὶ μάτια καὶ ἀποχρώσεις
τὰς ὁποίας κανεὶς ζωγράφος δὲν μιμνῆται, ὅλα
τὰ θέλητρα. ὅλες τῆς χάρες ὅλους τοὺς τρό-
πους ποῦ μπορεῖ νὰ ὀνειρευθῆ κανεὶς. Τὸ πλε-
ρὸν τους κοιλιανεται, μυρωδᾶτον καὶ διαφα-
νές, ἀνοικτὸν διὰ τὸν ἔρωτα καὶ πλέον προ-
κλητικὸν ἀπὸ τὴν σάρκα ὡραίας γυναικός.
Τρέμουν εἰς τὸν κορμὸν τους ὡσάν διὰ νὰ
πετάξουν. Θὰ πετάξουν νὰ ἔλθουν πρὸς ἐμέ!
Ὅχι, εἶνε ἡ καρδιά ποῦ πετᾷ ἀπὸ ἐπάνω τους
βασανισμένη ἀπ' τὴν ἀγάπην. Εἴμηθα μόνοι,
ἐκεῖνα καὶ ἐγὼ εἰς τὴν φωτεινὴν φυλακὴν τὴν
ὁποίαν ἐπὶ κατασκεύασα. Τὰ βλέπω καὶ τὰ
θαυμάζω, τὰ λατρεύω τὸ ἓνα μετ' ἄλλο. Πόσον
τ' ἀγαπῶ! Ἐνίστε δι' ἓνα ἀπ' αὐτὰ μὲ πιάνει
πάθος τὸ ὁποῖον διαρκεῖ ὅσον καὶ ἡ ζωὴ του
μεροκίς ἡμέρες, μερικὲς βραδεῖς. Τότε τὸ
σηκώνουν ἀπὸ τὴν κοινὴν γαλερίαν καὶ τὸ
κλείουν εἰς ἓνα μικρὸ ἔμορφο ὄλιον δωμά-
τιον ποῦ μουρμουρίζει ἐπὶ τὴν γλῶσσην ποῦ
τρέχει ἀπὸ κοίτην. Καὶ μένω κοντὰ του, ἐν-
θερμὸς, πυρετώδης, βασανισμένος, γνωρίζων
ὅτι πλησιάζει ὁ θάνατός του, καὶ βλέπων νὰ
μοραανεται ἐνὸ τὸ κρατῶ, τὸ ἀναπνέω τὸ ρου-
φῶ, συγκρατῶ τὴν ζωὴν του ὀλιγόχρονον μὲ ἓνα
χάδι.

Ὅταν ἐτελείωσιν τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἀποσπα-
σμάτων ὁ δικηγόρος εἶπεν:

Ἡ σεμνότης κ. δικασταί, μ' ἐμποδίζει νὰ
ἐξακολουθήσω ὁμιλῶν περὶ τῶν παραδόξων
ἰδεῶν τοῦ τρελλοῦ αὐτοῦ ἰδεαλιστοῦ. Τὰ ἀπο-
σπάσματα ποῦ ἀνέγνωσα θὰ ἀρκέσουν πιστεύω,
διὰ νὰ ἐκτιμηθεῖτε τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆς τῆς
πνευματικῆς ἀσθενείας σπανίας καὶ ἀπιστεῦτον
εἰς τὴν ἐποχὴν μας, ἐποχὴν τῆς ὑστερικῆς πα-
ραφροσύνης καὶ τῆς διεφθαρμένης καταπτώ-
σεως.

Ἄγω λοιπὸν ὅτι ἡ πελάτις δικαιούται ἐπὶ
πᾶσαν ἄλλην γυναῖκα νὰ ζητήσῃ τὸ διαζύγιον
εἰς τὴν ἔξαιρετικὴν ταύτην κατάστασιν εἰς ἣν
περιήλθεν ὁ συζυγὸς της.

Μετάφρ. Ἰ. Ε.

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

(Βίτωρος, Οὐγκώ)]

Ἡ ἐπιτηφάνεια εἶναι λίαν, ὁ ἐγωισμὸς ἐπίγης,
ἡ ματαιότης γαλή.

Ἡ τελεία γυνὴ ὀφτεῖται νὰ εἶναι βασίλισσα καὶ
ἐπηρέτρια.

Ἡ καρδιά τῆς γυναικὸς προσκολλᾶται μὲ ὅ,τι
δίδει ἡ καρδιά τοῦ ἀνδρός· ἀποσπᾶται μὲ ὅ,τι
λαμβάνει.

Εἶμαι γυνὴ! Αἰσθάνομαι κἀλλίονα, ὅτι ὅ,τι
θὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν τάφον δὲν θὰ εἶναι ἐγὼ. Ὅ,τι
εἶμαι θὰ μεταβῇ ἀλλαγῶ. Ὁ γῆ, δὲν εἶσαι τὸ
βάρυθρον μου!

ΣΙΑΜΡ

‘Η γιαγιά μας—Με θεοσεβείαν.

ΣΙΑΜΡ

‘Η δριστοκρατία—Δέν έχει ά νδγκην ...

‘Ο λοιμοκοντόρος—Διά κατα- κτήσεις καρδιών.

‘Ο σόζυγος—Διά να κρατή τό άγιον φώς.

Θ.Σ.Ι ΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ

‘Ο μπουλουρζουδς—Γιά ν’ά-
νάψη τήν λαμπάδα που άγδρασε άπ
τά κεράδिका.

Θ.Σ.

‘Ο ψαρδς— Γιά νά φιγουράση.

Αι μαγδαλιναί—Κι’ αúται συζυ-
γικώς.

Οι έρωτευμένοι—‘Αναστήσαν
τήν άγάπη τους.

J. K. Jerome

ΣΚΕΨΕΙΣ ΟΚΝΗΡΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΣΚΥΛΟ ΤΟΥ

«Ο Φόξ μου είναι εις τὸ στοιχειῖόν του, δταν βρίσκειται σὲ κανένα ἀπὸ τὰ λιβάνια μέσα· μὰ δὲν θὰ τὸν ἤθελα μέσα στὸ δωμάτιο, γιὰ ὅλο τὸν κόσμον.

Εἶναι σκύλος μὲ τὰ ὄλα του καὶ ὄπως πρέπει· μὰ σκέπτομαι τί πρέπει νὰ γίνῃ γιὰ νὰ τὸν κάμω νὰ μὴ οἰκουρή.

Τεντώνεται καὶ κιά-ει ἀπ' τὴν κορυφὴ ἕως τὴν οὐρὰ, ἕνα σφαῖ καὶ δύο κ' ἑκ- κλες. Κουνεὶ τὴν οὐρὰ του καὶ θάλλεται πῶς ἄγριος τυφῶν ἔσπασε μέσα στὸ δω- μάτιο. Ὁ ἀν' ἐκπλωθὴ κοντὰ σιὴν θερμά- στρική τυχὴ ἢ μυτίσια του νὰ εἶναι ἐσ- τραμμένη πρὸς τὸ πορτάκι της, μὲ δύο τρεῖς ἀναπνοὲς του σβύνει τὴν φωτιά. Ὅταν τρώει, σωριάζεται κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι, μένει ἐκεῖ γιὰ κάμποσον καὶ ἔξαφνα σηκών- νεται.

Τὴν πρώτη ἐντύπωση τῶν κινήσεων του, μὰ τὴν δίδει τὸ τραπέζι, ποῦ τὸ πιάνει τρεμοῦλα ἀπὸ μιά πολὺ εὐεξήγητο συγκίνηση καὶ δείχνει τάσεις ἀνησυχαι- κῆς νευρικότητος. Ὅλοι τότε σὲ μιά φρενήριδα, τὸ ἀρπάζουμε ἀπὸ ὄλες τῆς μεριῆς καὶ καταβάλλομεν ἀπεινα σμύνας προσκαθεῖς γιὰ νὰ τὸ κρατήσωμεν σὲ μὴ ὀριζοντιὰ θέσει. Ὅποτε, ἀπὸ τὴν γε- νικὴν ταραχὴν, συμπενάινων ὁ δράστης πῶς κάποια μυστηριώδης συνωμοσία ἐξυφάνεται ἐναντίον του, γίνεται αἴφνης ἔξω σφενῶν καὶ ἡ τελευταία πράξις ἐκ- τυλίσσεται σχεδὸν πάντοτε μὲ τὰ ἴδια σκηναίκα, ποῦ ἔχουν πολὺ τὸ τραγικόν: Ἐνα τραπέζι μὲ τὰ τέσσαρά του πόδια βλέποντος τὸ ταβάνι καὶ ἀπὸ κάτω του παραχωμένα ὄλα τὰ ἐπιτραπέζια σὲ μιά ἀμορφωτάτα, ἀχνίζουσαν. . . ἀπὸ ἐπὶ δεῖς ἀναθυμᾶτες καὶ γύρω στὸ ἀτυχὲς θῆμα, οἱ βαρυνθέντες συνδοιτημόνες.

Αὐτὸς εἶναι ὁ Φόξ μου· καὶ μ' ὄλα του τὸν ἀγαπῶ. Ναί, τριπλαίνομαι γιὰ τὰ σκυλιά. Καὶ μήπως δὲν εἶναι στὴν συν- τροφία, καλλίτερα μὰ πολὺ καλλίτερα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους; Δὲν φιλοεικοῦν, οὔτε μάχονται τὴν γνώμη σας· ποτὲ δὲν μιλοῦν γιὰ τὸν ἐαυτὸν τους, οἷς ἀκούουν μόνον μὲ προσοχὴν ὅταν μιλήτε γιὰ τὸν ἐαυτὸν σας καὶ δείχνουν πῶς ἐνδιαφέρονται ζωηρὰ στὴν ὁμιλίαν σας. Δὲν κάμουν ποτὲ βλακώ- δεις παρατηρήσεις· δὲν ρίχνουν περὶ ἑσ- καὶ κάποτε μάλιστα κασκαβάτες, στὴν Μί^{ss} Brown — ἐπάνω στὸ τραπέζι ἢ σὲ τὸς κόσμον μπροστά, — γιὰ νὰ δείξουν πῶς μορσίθησαν διὰ κανὲν τὰ γλυκὰ μάτια στὸν Mr. Jones (ποῦ τελευταίως φορτώ- θηκε τὴν Miss Robinson) Ποτὲ τους δὲν

παίρνουν κατὰ λάθος τὸν ἐξάδελφο τῆς γυναίκης σας γιὰ ἄνδρα της καὶ οἷς, πῶς εἶθε ὁ πεθερός. Καὶ δὲν ρωτοῦν ποτὲ ἕνα νέον συγγραφεὶα μὲ 14 τραγωδίας, 19 κωμωδίας, 7 κωμειδύλλια καὶ μιῶν ντουζίνα φαροῖτες· πάντα φρέσκις, ἐπάνω στὸ γραφεῖο του, γιὰτὶ δὲν γράφει κανὲν θεατρικὸν ἔργο. Δὲν λένε ποτὲ τους πικρόλογα λόγια. Δὲν μᾶς λένε ποτὲ τους τὰ σφάλματά μας ἀμόνον καὶ μόνο γιὰ τὸ καλὸ μας. Δὲν μᾶς ὑπενθυμίζουν σὲ ἄ- τολες στιγμὲς τῆς παιγῆς μας τρέλλες καὶ ξεροκεφαλίες. Δὲν οἷς λέγουν μὲ σαρκασ- μούς. «Ὡ! θὰ μᾶς εἶθε ἀπαραίτητος· ἂν τύχαινε ποτὲ ἀνάγκη καὶ οἷς χρειασθού- με» οὔτε «Ξεύρεις; πρὶν σὲν ἦσσαν πειὸ σιαγμένους». Γι' οὗτους εἴμεθα πάντα οἱ ἴδιοι. Εἶναι πάντα χαρὰ, σὲν μᾶς βλέπουν καὶ μᾶς κάνουν συντροφία σὲ ὄλες μας τῆς ψυχικῆς διαθέσεις. Εἶναι εὐθυμοί, ἄταν εἴμεθα χαρούμενοι. Συμμαζεμένοι, διὰν μᾶς βλέπουν σοβαροῦς. Γεμάτοι πίκρα οἷον μᾶς βλέπουν λυπημένους. Καὶ δταν βυθίζουμε, σὲ μαύρη ἀπελπισία, τὸ πρόσωπο στὰ χέρια καὶ ρωτοῦμε γιὰτὶ μᾶς γέννησε ἡ μάννα μας, μᾶς κυττάζει ἐκεῖνος μὲ τὰ μεγάλα ταῦτ' ἀληθινὰ τὰ μάτια, σὲν γὰ μᾶς λέγει μ' αὐτὰ: «Ἐ! λοιπόν, τὸ ξεύρεις κοντὰ ὁ ἕνας στὸν ἄλλο θὰ περά- σομε τὸ μονοπᾶν τῆς ζωῆς μαζὺ· δὲν εἶναι ἔτσι;»

Καὶ ἔχει καὶ τὸ μεγάλο ἀκόμη ἑλάττωμα νὰ εἶναι χωρὶς φρόνησι. Σκέπτεται, πῶς δὲν εἶναι δικὴ τὴν δουλειὰ νὰ μάθῃ ἂν ἔχη; δίκην ἢ ἀδίκην· δὲν σκοιῖζεται ἂν ἀναβῆναι ἢ καταβῆναι τὴν σκάλα τῆς ζωῆς· δὲν σ' ἐρωτᾷ ποτὲ, ἂν εἶσαι πλούσιος ἢ πτωχός, ἡλίθιος ἢ σοφός, ἀμορτωλὸς ἢ ἅγιος. Εἶσαι τὸ ἄστρο του. Αὐτὸ τὸν φθάνει. Καὶ ἔτσι ἂν σ' εὖρη ἢ τυχὴ ἢ ἴδου- σιτυχία, ἢ δόξα ἢ ἡκαιαφρόνησις, ἢ τιμὴ ἢ τὸ αἶσχος, πάντα θὰ σταθῇ κοντὰ σου, γιὰ νὰ σὲ παραγορήσῃ νὰ σὲ προσφύ- αῖς καὶ ἂν γίνῃ ἀνάγκη νὰ δώσῃ καὶ τὴν ζωὴν του ἀκόμη γιὰ σὲ αὐτὸς ὁ ἀνόητος, ὁ ἀσκεπτος ὁ χωρὶς ψυχὴν! . . .

Αἱ παλιῆ μου, πιστὴ μου φίλε, μὲ τὴν βαθειὰ σὲν ἐκφραστικὴ ματιὰ ποῦ διαβά- ζει στὴν δικιά μας· αἱ ἀστράφτει, καὶ μι- λεὶ τὴν σκέψιν μας πρὶν κανὲν φθᾶση οὐτὴ στὸ στόμα μας. Μὰ ξεύρεις πῶς δὲν εἶσαι κοῦμένο μου, παρὲ ἕνα ζῶον χωρὶς σκέψιν, χωρὶς νοῦ, ξεύρεις πῶς ἐκεῖνος ἔχει πέρα μὲ τὴν βραχνὴ φωνὴ καὶ τὰ βουλιαγμένους μάτια, ποῦ βαστάει τὸν τοῖχο γιὰ νὰ μὴ σφραισθῇ κατὰ γῆς ἀπὸ τὸ μεθύσι, πῶς αὐτὸς εἶναι ἀνώτερος ἀπὸ σένα, μὰ χίλις φορὲς ἀνώτερος στὸ πνεῦμα, τὴν διάνοια; Ξεύρεις πῶς κάθε λιγόμεναλος φαῦλος ἐγωῖστικὸς, ποῦ ζῆ μὲ τὸν δόλο καὶ τὴν πλεκτάνη, ὁ ὁποῖος δὲν ἔκαμε ποτὲ του

μια εὐγενικὴ πράξι, δὲν εἶπε ποτὲ του ἕνα καλὸ λόγο, ἀπὸ τοῦ ὁπλοῦ τὸν νοῦ δὲν πέρασε σκέψιν ποῦ νὰ μὴν εἶναι βουτηγ- μένη εἰς τὴν χαμέρπεια καὶ ποια ἰότητα, ποῦ δὲν γνώρισε ἐπιθυμία ποῦ νὰ μὴν εἶναι χυδαία, τοῦ ὁποῖου κάθε πράξις εἶναι μιὰ ἀπάτη καὶ κάθε λόγος μιὰ ψευτιά, μὰ δὲν ξεύρεις λοιπὸν πῶς ἔμπροσ εἰς αὐτὰ τὰ τιποιενια κορμιά (καὶ ὑπάρχουν ἑκατο- μύρια ἀπ' αὐτὰ εἰς τὸν κόσμον) εἶσαι σὲν τὸ λυκόφως ἔμπροσ εἰς τὸν μεσημεριᾶτικο τὸν ἥλιο, σὺ τίμιος, γεννησιόκαρδος, ἡρωϊκὸς μου, πλάσμος;

Μὰ μάθῃ το λοιπόν, τισοχὴ μου σκυλί, πῶς αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνθρώπος καὶ ἡ ἀνθρω- ποι εἶναι τὰ μεγαλύτερα, τὰ εὐγενέστερα, τὰ σοφώτερα, τὰ τελειότερα ὄντο μέσα σὲ ὅλο τὸν ἀπειρο γύρω κόσμον· Ἄν θέλῃς ρώτησέ το ὁ καθεὶς τους θὰ σὲ τὸ πῆ.

Ναί, καλὸ μου ζῶον εἶσαι πολὺ ἡλίθιος, μὰ ὅσο δὲν μπορείς νὰ φαντασθῆς ἡλίθι- ος κοντὰ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους· ποῦ εἴμεθα ἔξυπνοι, ποῦ καταλαβαίνουμε ὄλα ἀπὸ πολιτικὴ καὶ φιλοσοφία καὶ μὲ λίγα λόγια τὰ ξεύρουμε ὄλα, ἐκτὸς τὸ ποῦ βρισκόμεθα ἀπὸ ποῦ ἐρχόμεθα καὶ ποῦ πηγαίνομεν καὶ κάθε τι ἔξω ἀπ' αὐτὸν τὸν μικρόκοσμον καὶ πολλὰ ἀκόμη μέσα σ' αὐτὸν εἶσαι . . .

Μὴ δὲν πειράζει μ' ἕλον ποῦ εἶσθε τόσο κοντὰ οἷς ἀγαποῦμε· αἱ ἂν εἶσθε μάλιστα ὀλιγόπρον κοντὰ, δὲν ξεύρω ἂν θὰ οἷς ἀγαπούσαμε ποτὲ τόσο.

Διότι ὄλοι μας ἀγαποῦμε κάθε τι ποῦ δὲν ἔχει νοῦ, ποῦ δὲν ἔχει ἔξυπνάδα, ποῦ εἶναι κοντό. Οἱ ἄνδρες π. χ. δὲν μπο- ροῦν νὰ ὑποφέρουν τῆς ἔξυπνης γυναίκης καὶ τὸ ἰδεῶδες μιᾶς γυναικὸς, εἶναι ἐκεῖ- νος ποῦ θὰ εἴμπορεῖ νὰ τὸν φωνάξῃ: «γέ- ρω βκουτεντέ μου».

Μήπως πόση, εὐχαρίστησι δὲν αἰσθανό- μεθα, ὅταν ἔχουμε νὰ κάμουμε μὲ ἀνθρώ- πους ποῦ εἶναι πειὸ βλάκες ἀπὸ μᾶς. Τοὺς ἀγαποῦμε ἀμέσως γιὰ τὸ πλεονέκτη- μά τους αὐτό.

Ἀλήθεια· ὁ κόσμος πρέπει νὰ εἶναι ἕνας πολὺ συχαμένος τόπος γιὰ τοὺς ἐξέ- πνους. Ὁ τυχαῖος κόσμος, ὁ λαός, τοὺς ἀντιπαθεῖ· καὶ ὅσο γὰ τοὺς ἴδιους· ὦ! αὐτοὶ μισοῦνται μὲ τέτοιον βαθὺ μῖσος!

Μὰ οἱ ἔξυπνοι εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον εἶναι τόσο ὀλίγοι, ὥστε δὲν σημαίνει καὶ πολὺ ἂν δὲν εἶναι ποτὲ τους εὐτυχεις.

Καὶ ἐνόσφ οἱ ἄλλοι, ἡ πλειονότης, εὐρασκον τὸν τρόπον γιὰ νὰ εἶναι εὐχαρι- στημένοι, ὁ κόσμος θὰ γερῆ καὶ ἡ ζωὴ θὰ εἶναι πάντα ὀμορφη.

(Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ) Π. Ἀντωνέλλης.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΤΙ ΤΡΕΛΛΟΣ!

Βεβαίως τὸν ἐγνώριζον καλά, μὰ πολὺ καλά.

Ἦτο ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ποῦ τοὺς πλησιάζεις μίαν φορὰν καὶ ἀναγινώσκεις μέχρι τοῦ ἀπωτέρου βάρους τῆς ψυχῆς των.

Καὶ ἀναγινώσκεις εὐκόλως, διότι ἡ ψυχὴ των εἶναι ὀλη φῶς, εἶναι ὀλόκληρος ἀποκαλυμμένη καὶ ἀναπεπταμένη, ὅπως ὅπως ὁ ὀρίζων, καὶ ἂν ὑπάρχη ἕνας ἀστὴρ ἐντὸς αὐτοῦ, τὸν διακρίνεις καὶ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ.

Τόσον εἶναι εὐρεῖα καὶ τόσον εἶναι φωτεινὴ.

Ὅτε τὸν ἐγνώρισα ἐγὼ, ἐσελάγιζε πρῶτα μαι εἰς αὐτὴν εἰς τὴν αἰθρίαν ἐκείνην τῆς ψυχῆς του, ὁ ὁποῖος ἔλαμπε μέχρι θάμβους. Καὶ δὲν ἐβράδυνα νὰ τὸν ἀσπυγισθῶ ἦταν ὁ ἀστὴρ τοῦ ἔρωτος, ὁ ὁποῖος προσέδιδεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὴν γλῶσσαν ἐκείνην τὴν λάλον καὶ ἄλλυλον του οὐρόνως, ἡ ὁποία θὰ ἔβλεγεν εἰλικρινῶς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν λίθον:

—Μὲ βλέπεις ἐμένα; λοιπὸν ἐγὼ ἀγαπῶ.

Καὶ ὁ λίθος θὰ τὸν ἐννοοῦσε, νῆς οἶδε δὲ ἔαν καὶ αὐτὸς δὲν θὰ ἀνελάμβανε συναισθημα καὶ ζῶν ἴσον καὶ διὰ τὰ τοῦ ἀπαντήσῃ:

—Τὸ βλέπω καὶ συλλογιζομαι τί εὐτυχῆς ποῦ θὰ ἦμην ἔαν ἀγαποῦσες ἐμέ! . .

Ἀπὸ τῆς ἰδίας στιγμῆς ποῦ τον ἐγνώρισα ἔγινε φίλος μου. Μοῦ ἐφάνη ὡσὸν νὰ ἐγνωρίζωρεθα ἀπὸ ἄλλον κόσμον καὶ συνηνιθήμεν ἔφαφα εἰς αὐτὸν: ὅτι ἡ φιλία μας ἦτο συνέχεια πολαιᾶς ἀγάπης, διακοπεῖσα καὶ συνεχιζομένη ἐκ νέου.

Περὶεργον!

Τὸ ἴδιον ἠσθάνθη κ' ἐκεῖνος.

Καὶ ἡ πρώτη ἐκείνη χειραίτη ἦτο τόσον σφιχτὴ, ὡσὰν ἦτο ἡ χιλιωστὴ.

Ἦρχίζομεν ἴσως καὶ οἱ δύο ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν χίλια.

Κατόπιν, χωρὶς ν' ἐννοήσωμεν πῶς εὐρέθημεν μόνον παρὰ τοὺς Στύλους τοῦ Ὀλυμπίου Διός.

Δὲν ἔχομεν προφέρει ἀκόμη οὔτε μίαν λέξιν: ἀλλ' ἡ οἰγὴ ἡ ἰδική μου καὶ ἡ οἰγὴ ἡ ἰδική του εἶχον ὀμιλεῖν διὰ μακρῶν.

Ὅτε ἰσταθήμεν εἰς μέρος, ὅπου νὰ βλέπωμεν τὸν μεγαλειότερον ὀρίζοντα, ἔστρεψα καὶ τὸν πρηνήθησα εἰς τὰ μάτια.

Τὸ βλέμμα του ἐσεξείδενεν: ἄλλοτε ἐστρέφετο πρὸς τὸ Φάληρον, καὶ ἄλλοτε πρὸς τὰ μαυροπράσινα κυπαρίσσια τοῦ νεκροταφείου.

—Δὲν μοῦ λῆς, τὸν ἐρωτῶ, τί ἔχεις; καὶ ἔχεις

—Καὶ μόνον; . . . ἔχω πολὺ.

—Εἶσαι δυστυχής;

—Ναί.

—Αὐτὸ θὰ εἶπῃ ὅτι ἀγαπᾶς, διότι χρεῖματα ξεύρω καλὰ ὅτι ἔχεις.

—Πῶς τὸ κατάλαβες;

—Μοῦ τὸ λέγει τὸ μάτι σου.

—Μπα!

—Σοῦ λέγω δὲ τὸ μάτι σου προδίδει ὀλόκληρο τὸ μυστικὸ σου.

Ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν, κατόπιν δὲ ἐκάρφωσε τὰ μάτια του εἰς τὰ ἰδικὰ μου: καὶ μὲ πυρετὸν γλώσσης καὶ βλέμματος καὶ μὲ ὕφος ἀνεκφράστου βεβαιότητος, ἀπήντησε:

—Ναί!

—Καὶ ἀνταγαπᾶσαι;

—Ὅχι!

Ναί! ὄχι! Μία ἐποποιία καὶ μίαι τραγωδία.

Ἡ μία ψάλλει τὴν δύναμιν τοῦ ἔρωτος καὶ ἡ ἄλλη τὴν καταστροφὴν του.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸν συνήντησα εἰς τὴν ὁδὸν Στοδίου. Μ' ἐπλησίασε καὶ χωρὶς νὰ χαιρετίσῃ μοῦ λέγει ζωηρότητα:

—Ξεύρεις; . . .

—Δὲν ξεύρω.

—Ἐκείνη πανδρεύεται.

—Αἱ ὄχι μ' ἐσένα βέβαια.

—Μὴ παίξῃς μὲ τὴν δυστυχίαν μου.

—Εἶπέ μου τί νὰ κάμω;

—Μὲ φέρεις εἰς δύσκολον θέσιν. Τί νὰ κάμῃς; . . .

—Ναί τί νὰ κάμω;

—Μὰ ἀφοῦ δὲν σ' ἀγαπᾷ;

—Δὲν σημαίνει, τὴν ἀγαπῶ ἐγὼ.

—Εἶσαι τρελλός.

—Εἶμαι: ξέρεις τί σκέπτομαι;

—Ἀνοησίας βέβαια!

—Τέλος πάντων, σκέπτομαι τὴν βραδεία ποῦ θὰ στεφανῶνεται, ν' αὐτοκτονήσω

—Τί; Τί; . . .

—Ν' αὐτοκτονήσω. Κάνουμ' ἕνα ζερίπατο;

—Πᾶμε ὅπου, θέλεις.

Σιγά, σιγά ἐξεκινήσαμεν παλιν διὰ τοὺς Στύλους, εἰς τὴν βᾶσιν ἐνός των ὀπαίων ἐκαθήσαμεν.

—Ἀκουσε, μοῦ λέγει: ἐννοῶ, ὅτι θὰ σοῦ εἰπῶ ἀνοησίας, ἀλλ' εἶναι περιστάσεις ὅπου οἱ οἱ ἀνοησίας ἔχουν τὴν λογικὴν των. Δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνου, πρὸ ἀγαθοῦν ἄνευ ἐλπίδος καὶ μόνον διὰ τὴν ἀγοποῦν. Μοῦ εἶχε δώσει νὰ ἐννοήσω δὲ εἰμφοροῦσα νὰ τὴν ἀγαπῶ καὶ τὴν ἠγάγησα. Ἰδὲ ὀλη ἡ ἱστορία μὲ ὀλίγας λέξεις. Ὅτε ὀμως εἶδεν ὅτι τὴν ἠγάπων, ἔλαυσε πλέον νὰ μοῦ παρέχῃ τὰ αὐτὰ δείγματα ἐνθαρύνσεως: ἀλλ' ἦτο ἀργὰ πλέον. Δὲν ἦτο μέσον θεραπείας ἡ ἐγχειρήσεις της καὶ μοῦ ἠνοήξε μεγαλειότεραν

τὴν πληγὴν. Καὶ ἔφυγα ἀπὸ τὸ σπῆν της αὐτοστιγμῆ καὶ ἐφρόντισα νὰ μὴ τὴν ἰδῶ πλέον.

—Λοιπὸν τί ἀξιώσεις ἔχεις τώρα ἀπὸ αὐτὴν, καὶ κατὰ τί σοῦ ἀπίστησε;

—Ξεύρω κ' ἐγὼ;

Καὶ ἔφυγε χωρὶς νὰ μὲ χαιρετίσῃ. Μετὰ δύο ἡμέρας εἰς προῖνι ἐφημερίδες ἀνέγραψαν μίαν εἰδήσιν: «Ἐτελέσθησαν χθὲς ἐν πάσῃ ἐπιστημότητι οἱ γάμοι τοῦ ἀρίστου ἀξιωματικοῦ κ. Ω. . . μετὰ τῆς χαριτοβούτου δεσποινίδος . . . κλπ. κλπ.»

Μετὰ μεσημβρίαν ἤκουσα τοὺς ἐφημεριδοπώλους νὰ κραυγάζουν:

—Ἡ «Ἐστία» καὶ ἡ σημερινὴ αὐτοκτονία! . . .

Ἡσθάνθη μέσα μου ἕνα κρῖ ἀκ ἀνεξήγητον.

Κάτι μοῦ ἔλεγε πῶς ἦτο αὐτός.

Ἀρπάζω μίαν «Ἐστίαν» ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἐφημεριδοπώλου καὶ ἐπάνω εἰς τὸν τίτλον τῆς εἰδήσεως ἀναγινώσκω τὸ ὄνομα τοῦ ποραδόξου φίλου μου.

Εἶχεν αὐτοκτονήσῃ διὰ νὰ φονεῖσῃ τὸν ἔρωτά του, μαζὺ μ' αὐτὸν δὲ καὶ τὴν παρὰ ἄξον ἰδέαν του!

Τί τρελλός! . . .

Ἀθῆναι, Π. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ ΑΜΑΡΤΙΑ

Σὲ πεταλούδα; πᾶντα γοργὰ ἀπαλοδιαβαίνει καὶ ἔχει τὸ δέγμα ῥόδινο, τὴν σάρκα ἀφροδίτη ὀνειρο αὐτῆ, σὰν τ' ὀνειρο π' ἔθρηψε μίαν Ἐλένη προσμένει τὸν ἀντίτασσο τοῦ πόθου νικητῆ

Μὲς σ' ἄρωμα τ' ἀέρινο π' ἀπλόνει τὸ κορμὶ της σκορπάει σὰν φτερούγισμα τ' ἀπόλαστα φιλιά καὶ σὲ βοῦμο ἠρώτατο τῆς θείας Ἀφροδίτης μίαν ἠδονῆς ἀνέσπερης συμμαζεύει φωληρά.

Μ' ἀργονυλᾶν ἀθώρητα ἡ δίπλες πυκνωμένες τοῦ μετᾶξίνου πέπλου της, ἀτίλειστοι σπασμοὶ χιτώντας τῆς τρεμοῦτες τους σιγῆς στρεφτοῦς τῆς [χίνας.

—Γυναῖκα, ποῦ δὲ μάρανον τῆς πύρας οἱ καίμοι καὶ ἡ ἄμαρτιες γλόμισσαν μπροστὰ σου ἀποσταμένας ποῖον κόσμον ὀνειρεύτη κες καὶ σ' ἐπίσσαν ληγμῆ

Γ. Περγιδάκης

Μετά την άφαιρέσιν τῶν βαθμῶν καὶ τῶν τίτλων τοῦ τὸ μόνον ἐπάγγελμα ποῦ θὰ εἴμπορεῖ νὰ ἐξασκήσῃ.

Γέλοθν βέβαια γιατί ἐπλεῖσθν τὴν κομψότητά μου.

ΟΠΩΣ ΣΤΕΚΕΤΑΙ ΚΙ' ΕΚΕΙΝΟΣ

«ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ι. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ. ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ: Θ. ΣΙΔΗΡΟΠΟΥΛΟΣ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ Γ. Σ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ. δ. ν.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Βαλατά, Μοσχικαυή Νομικό καν Άρ. 12-13.

Άρ. Τηλεφώνου 1688 Βεγα.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έξάμηνος Γρ. 110 Έξωτεριμόν Γρ. 120.
Έτησία " 200 " " " 220

ΟΛΟΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗΝ ΤΗΝ «ΝΕΑΝ ΓΕΝΕΑΝ»,

ΖΥΘΟΠΟΛΕΙΟΝ Η ΕΙΡΗΝΗ

Παρά τόν Ίννασκανάν.
Κέντρον ομογενειακόν
Θία μαγνητική.

Καθαριότης άμνηστos.
Μελίμα κάθε γούστου,
ΖΥΘΟΣ.

Πρώτης ποιότητος, όσως
και τά δονωά φωτόν:

ΤΙΜΑΙ ΛΟΓΙΚΑΙ ΕΚΤΟΣ
ΠΑΝΤΟΣ ΣΥΝΑΓΟΝΙΣΜΟΥ.

ΤΟ ΠΟΔΙ

Ἡ «ΝΕΑ ΓΕΝΕΑ» παρουσιάζουσα σήμερα εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς νέου συνεργάτην τὸν κ. Π. Παλαιολόγον τοῦ ὁποῦ τοῦ τάλαντον ἐξετίμησε καὶ ἄλλοτε τὸ κοινὸν μας, θεωρεῖ ἑαυτὴν εὐτυχή διότι ἐξησφάλισε τὴν τακτικὴν αὐτοῦ συνεργασίαν καὶ τοῦ ὁποῦ τὴν λογογραφικὴν ἀξίαν μόνοι των σὺν τῷ χρόνῳ θὰ ἐκτιμήσωσιν οἱ ἀναγνώσται.

Εἰς τὸ καμαρίνι νεαρᾶς θεατρινούλας, κομπούλας, νοστιμούλας, ἐξυπνοῦλας διεξήχθη ὁ κατωτέρω αἰσθητικὸς διήλογος μεταξὺ αὐτῆς καὶ πεπειραμένου κυρίου, φέροντος τὸ πρῶτον σκόνισμα τῆς ζωῆς εἰς τὴν πλουσίαν κόμμωσιν του. Ὁ ὑπογράφων τὸ παρὸν εἶχε τὸ δυστύχημα νὰ παρακολουθήσῃ τὸν διάλογον τῆ εὐγενεῖ συγκρατηθεῖ τῶν δύο συζητητῶν.

Ἐπρόκειτο περὶ γάμπας. Ἡ θεατρινούλα ὑπέστη ἀγρίαν ἐπίθεσιν ἐκ μέρους τοῦ μεσόλοπου κυρίου ἐξαιρετικῆς καὶ μόνον διὰ τὰ κάτω ἄκρα τοῦ σώματος τῆς. Ὁ κύριος ἐπέτυχεν νὰ εἰσχωρήσῃ μέχρι τοῦ καμαριοῦ καὶ ἡ συζήτησις διεξήγετο μετὰ τὴν ἀφέλειαν καὶ φυσικότητα ποῦ ἔχουν αἰ συζητήσεις τῶν καλλιτεχνῶν ἀκόμη καὶ ὅταν πρόκειται περὶ ζητημάτων τῆς λεπτῆς φύσεως.

- Ἐνα τσιγαράκι, κύριε;
- Εὐχαρίστως . . . με προλάβετε, κυρία μου.
- Δεσποινίς, παρακαλῶ;
- Ὅπως ἀγαπᾶτε. Τὸ ἴδιο κάνει.
- Καὶ τώρα στὸ θέμα μας. Γιατί νομίζετε ὅτι σᾶς ἔφερα ἔως ἔδῳ;
- Γιὰ νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ βγάλετε τὸ φόρεμα σας.
- Κύριε εἰσθε λίγο ἀναίδης καὶ πολὺ βιαστικός.
- Φταῖνε τὰ κάρβουνα εἶναι πολὺ καλῆς ποιότητος καὶ βάζουν ἀπεριόριστο ἀτμὸν.

Ἡ θεατρινούλα γέλασε τόσο ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ φανοῖν αἱ δύο χιονοσειρῆς τῶν δοντιῶν τῆς, πλκισιωμάτων ἀπὸ τὸ μάτωμα τῶν χειλέων τῆς.

— Καὶ ὁμως δὲν σᾶς ἔχω προσκαλέσει γι' αὐτό.

Δὲν ἔχω ἀρχίσει ἀκόμη ν' ἀναθέτω εἰς ἄλλους τὴν φροντίδα τοῦ ξεκουμβώματος. Μπορῶ νὰ τὸ κάμω καὶ μόνη μου. Νὰ καὶ ἡ ἀπόδειξις . . .

Ἡ θεατρινούλα ἐπέταξε ἀπὸ ἐπάνω τῆς τὸ μακρὸν, χονδρὸν φόρεμα τῆς.

— Δὲν πιστεύω νὰ εἰσθε δυσαρσετημένος διότι εἶμαι μετ' αὐτὴν τὴν τουαλέττα ὅταν πρόκειται νὰ παίξω δὲν ντύνομαι σπιτι. Βάζω μετὰ καὶ καλὴ ἔδῳ τὰ ρούχα τοῦ θεάτρου.

Τὸ θέαμα ἦτο ἀπείρως συγκινητικόν. Ὁ γράφων νομίσας ὅτι ὑπέστη πλέον ἡ στιγμὴ διὰ νὰ συλλέξῃ ὁ πεπειραμένος κύριος τοὺς καρποὺς τῆς ἐπιθέσεως του, ἐρριφοκινδύνευσε μίαν ἐρώτησιν:

— Δεσποινίς, ἂν εἶμαι περιττός . . . Ὁ κύριος ἀνέπνευσε μετ' ἀνακούφησι. Ἡ θεατρινούλα ὁμως εἶχεν ἀντιρροήσεις.

— Κάθε ἄλλο εἰσθε πολὺ χρήσιμος μάλιστα. . . Ἐξέρετε γιατί; Γιὰ νὰ με κουμπώσετε τὴν τουαλέττα τοῦ θεάτρου. Ὁ κύριος μοῦ φαίνεται κατάλληλος γιὰ ξεκουμβώματα . . . Ἄς ἀρχίσωμε ἀπὸ τὰ γοβάκι, ποῦ ξεκουμβώθηκα. . . Δοιπόν, κύριε μου νὰ γιατί σᾶς παρέσυρα ἔως ἔδῳ. Γιὰ νὰ μοῦ λύσετε . . .

— Τί παρακαλῶ;

— Μίαν ἀπορίαν: Γιατί, ἐνῶ πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια ἀκόμη ὄλα τὰ ἀνδρικὰ μάτια καρφώνονται λαίμαργα ἐπάνω στὸ ντεκολτέ τώρα δὲν ξεκολλοῦν ἀπὸ τὰ πόδια;

— Ἀπλούστατα διότι πολιτισθήκαμε περισσότερο. Τὸ ντεκολτέ ἔμπορεῖ νὰ συγκινήσῃ ἓνα γυμνασιόπαιδο, ἓνα λεχοῦδι ποῦ δὲν ἦρθε σὲ μεγάλας σχέσεις μετὰ τὴν «ὀμὴ σάρκα». Διότι τί εἶναι, σᾶς παρακαλῶ;

Ἐνα τετράγωνο κομμάτι κρέας: πότε λευκό, πότε μαῦρο, πότε ξεγδαρμένο, πότε κοκκαλιάρικο, πότε κεντημένο ἀπὸ ψύλλους . . . Ἐνῶ τὸ πόδι . . . Τὸ πόδι! Ὅ ἀξίζε νὰ ἐρωτηθῆ κανεὶς ἓνα πόδι καὶ κομμένο ἀκόμη καὶ κρεμασμένο στὴν βιτρίνα. Ἐνα πόδι σὺν τὸ δικό σας, μικρούλα μου, ἔτσι φαρμαρισμένο, φυλακισμένο μέσα στὸ γοβᾶκι τελαρισμένο, μέσαστὴν ἀραχνούφαντῃ κλέψῃ, συμμετρικό, μετὰ τὰς καμπύλας του ἀπὸ πίσω, μετὰ τὴν εὐθεία, τὴν ἐπιβλητικὴν γραμμὴ ἀπὸ ἐμπρός, μετὰ τὴν λευκότητα τοῦ νυκιστραγάλου, μετὰ τὸ ὀνειρομαῖς βυσσινίαν καλτσοδέτας ποῦ τὴν μαντεύει κανεὶς ἑπισημὴ καὶ προκλητικῆ, νὰ ροδίξῃ ἐλαφρὰ μίαν ἀσπιλη λευκότητα . . . Ἐνα πόδι ἔτσι ἐκφραστικό, κανονικό, χυτό, κτυπητό . . .

- Εἰσθε ὑπερβολικός;
- Εἶμαι πολὺ ἀσθενὴς σὲ περιγραφές.

Ἀκόμη σκεφθῆτε τοῦτο, ὅτι μίαν γάμπα ζωγραφισμένη ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ ἐντύπωσι καὶ στὸν πειὸ κοινὸ ἀνθρώπο.

Ἐχω ἓνα ντεκολτέ ζωγραφισμένο. . . Οὔτε κἂν ἔμπορεῖ κανεὶς νὰ καταλάβῃ περὶ τίνοσ πρόκειται. Γιὰ νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν πρέπει νὰ σημειωθῆ κάτω ἀπὸ τὸ χαρτί μετὰ μεγάλα γράμματα. «Ἐνταῦθα ντεκολτέ».

Τὸ κουνδοῦνι τῆς σκηνῆς ἐκόλεσε τοὺς ἠθοποιούς εἰς τὸς θέσεις των. Ἡ τουαλέττα εἶχε συμπληρωθῆ.

Ἡ θεατρινούλα ἔρριξε μιὰ γρήγορη ματιὰ στὸν καθρέφτη τῆς, δάγκασε τὰ χεῖλάκια τῆς μᾶς ἀλεχαιρέτησε καὶ ἔτρεξεν εἰς τὸ ἔργον τῆς.

— Πηγαίνομεν, ἀδελφέ μου ἐνταῦθα ἀπελπισία!

Καὶ ὁ διάδρομος τοῦ θεάτρου ἀπὸ τὸν γδοῦπον τεσσάρων ἀθλίων ἀνδρικῶν ποδαριῶν ἀντήχησε.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΟΙ ΓΙΑΝΝΗΔΕΣ

Τὸ λαϊκὸν δίστιχον λέγει ὅτι κάθε ξύλον εἶνε κατάλληλον διὰ τὴν κατασκευὴν ἐνὸς Ἰωάννου. «Ἄν εἴπῃς καὶ γιὰ τὸν Γιάννη, ὅ,τι ξύλο κόψῃς κάνει». Ὁ ποιητῆς τὸ δοκίμει. Καὶ ὡς ἀνθρώποι καλῆς ἀνατροφῆς πρέπει νὰ πιστεύσωμεν τὸν ποιητὴν. Ἄλλ' εἶνε ἄραγε τόσο πολλοὶ οἱ Γιάννηδες εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον; Εἰς τὴν Ἑλλάδα τοῦλάχιστον φαίνεται ὅτι ὑπερέχον ἀριθμητικῶς τῶν ἄλλων. Εἶνε ἐξηκριβωμένον ὅτι μεταξὺ πάντε Ἑλλήνων οἱ τρεῖς ὀνομάζονται Γιάννηδες ἢ Γιάγκοι ἢ Γιαννάκηδες. Διὰ τοῦτο. . . χθὲς ἐώρταζαν τὰ ἐννέα δέκατα τοῦ ἄρρενος πληθυσμοῦ. Δὲν γνωρίζω τοὺς λόγους τῆς προτιμήσεως αὐτῆς, ὅπως δὲν γνωρίζω καὶ τὴν ἀφορμὴν, ἢ ὅποια ἔκανε τοὺς ἀνθρώπους νὰ πιστεύωσιν, ὅτι οἱ Γιάννηδες, οἱ ὁποῖοι ὑπερέχον ἀριθμητικῶς, ὑπολείπονται διανοητικῶς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Οἱ κατηγοροῦντες μάλιστα τοὺς Γιάννηδες ὑποστηρίζουν, ὅτι σαρνταπέντε ἐξ αὐτῶν μόλις σθάνουν τὴν γνώσιν ἐνὸς κοκκόρου. Ὑψίστη Θεὸ! Ἐάν ποτὲ τὸ μᾶθη ὁ κοκκόρος θὰ γίνῃ ἐπιδητικώτερος, πρακλητικώτερος καὶ οὐθάδέτερος.

Στοιχηματίζω ὅτι πρόκειται περὶ συκοφαντίας. Ὅσοις Γιάννηδες ἐγγώρτα ἦσαν ἀνθρώποι ἄρα καὶ γνωστικοί. Ἄλλως τε τὴν γνώσιν ἐνὸς κοκκόρου δὲν τὴν ἔχει σήμεραν ὀλοκλήρως ἢ Εὐρώπη καὶ θέλομεν νὰ τὴν ἔχουν σα, ανταπέντε Γιάννηδες ἢ τριαντα ἐξ Ἰωάννηδες. Διὰ τὴν τάχα νὰ ζητοῦμεν ἀπὸ μερικῶν ἀνθρώπων ὅ,τι δὲν εὐρίσκομεν εἰς τοὺς ἰσχυρούς. Δύναται εἰλικρινῆς ἀνθρώπος νὰ ὑποστηρίξῃ σήμεραν ὅτι ἡ Εὐρώπη ἔχει τὴν γνώσιν ἐνὸς κοκκόρου;

Ἄλλ' ἐάν εἶχε τὴν γνώσιν ἐνὸς κοκκόρου καὶ ὄχι μόνον τὴν γνώσιν ἀλλὰ καὶ τὴν γενναιοῦτητα τοῦ πετεινοῦ δὲν θὰ ἐθεωροῦσεν ὡς θρίαμβον πράξεις ἐλάχιστα διαφοροῦσας τῶν ἀδόξων κοκκορομαχιῶν ποῦ συγκροτοῦνται ἔξω ἀπὸ τὸ κοτέτσι.

Εὐρέθησαν οἱ πτωχοὶ Γιάννηδες διὰ νὰ σηκώσωσιν ὄλο τὸ βάρος τῆς κατηγορίας ποῦ βαρύνει τὴν ἀνθρωπότητα ὄλην. Ὅχι οἱ Γιάννηδες ἀλλ' ὁ κόσμος ὄλος οὐδέποτε εἶχε τὴν γνώσιν καὶ τὴν σοφίαν ἐνὸς πετεινοῦ ὁ ὁποῖος κατανοήσας τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος τῆς μεγάλης αὐτῆς ἠλιθιότητος ἢ ὁποῖα λέγεται ζω ἢ, συνεκέντρωσεν ὄλην του τὴν προσοχὴν εἰς τὸ ὄραϊον καὶ ἐκυστικὸν θῆλυ καὶ διέρχεται ὄλην του τὴν ζωὴν χαριεντιζόμενος μετὰ τὰ θύματά του, κάμνει καθημερινῶς νέας κατακτήσεις, ἀδιαφορῶν διὰ τὰ παραγγέλματα τῶν ἠθικολόγων καὶ ρομάτων τὴν ἠθικὴν καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ γειτονικοῦ ὄρνιθῶνος. Ὑπάρχει ἄλλος τις σοφώτερος εἰς τὸν κό-

σμον από τόν πετεινόν ; Αὐτός εἶνε ποῦ ἔβρασε καὶ ἐπιστήμας καὶ δόγματα κοινωνιολογικά καὶ θεωρίας καὶ μὲ ἓνα ὄξυ κουκουρικόον ἐσάλευσεν τὴν μόνην ἀλήθειαν, ἡ ὁποία εἶνε ὁ ἔρωσ. Μέγας γλεντζές. Ζῆ μὲ τὸ γλέντι καὶ διὰ μόνον τὸ γλέντι. Καὶ ἐπὶ τέλους ἀποθνήσκει διὰ τὸ γλέντι ψηνόμενος εἰς τὸν φοῦρνον. Καὶ ὁ θάνατος του διὰ τὸ γλέντι. Ποῖος σοφὸς ὑπῆρξεν ἴσσον συνεπίης;

M...

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΜΑΣ

ΤΙ ΕΙΝΕ Ο ΕΡΩΣ;

ΒΡΑΒΕΙΑ 5 Λ. Τ.

Ἄρθροι καταφθάνουν καθημερινῶς εἰς τὰ γραφεῖα μας αἱ ἀπαντήσεις εἰς τὸ ἐρώτημα ποῦ ἔθεσεν ἡ «Νέα Γενεά»

«Τι εἶναι ἔρωσ;»

Οἱ ἀναγνώσται μας ὁμῶς φαίνεται ὅτι δὲν ἠγνόησαν τὴν ἐρώτησίν μας. Διότι δυστυχῶς καμμία ἀπάντησις ἀπ' ὅσας ἐλάβομεν ἕως τώρα δὲν ἀντιποκρίνεται εἰς αὐτήν. Ἦσαν ὅλοι ἀφορμὴν νὰ ὀμιλήσουσιν διὰ τὸν ἑαυτὸν τους, νὰ μᾶς ἀραδιάσουν τὰς ἐρωτικὰς ἐπιτυχίας καὶ ἀποτυχίας των, ἢ νὰ μᾶς ἐκδηλώσουν τὸν σπαραγμὸν τῶν ἐρωτευμένων καρδιῶν. Ἄλλ' ἐνταῦθα, ἀδελφοί μου, δὲν πρόκειται, περὶ ἐξομολογητηρίου. Ἡ «Νέα Γενεά» ἔχει ἀσχετὰ βᾶσανα ὥστε νὰ μὴ ἔχη δυνάμεις ν' ἀκούη τὰ μεράκια τῶν ἄλλων.

Ἡ ἐρώτησις μας ἦτο σαφής. Καὶ ἐπὶ βάσει αὐτῆς ἔπρεπε νὰ ἔρχωνται καὶ αἱ ἀπαντήσεις ὁποσοδήποτε, συνεπῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν μας, σημειώνομεν τὰς πλέον ἐνδιαφερούσας ἀπαντήσεις τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Πρώτη ἐσπευσε νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ ἡ Ρωμαντική. Ἡ ἠλικρινεῖά της μας συγκινεῖ. Ὁμολογεῖ ὅτι ἀπὸ μικρὰ πέθαινε γιὰ ἔρωτα τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ μυθιστορήματα. Ἀπεστήθισε τοὺς ἐρωτικούς διαλόγους - Ἄχ! ἔλεγε, θ' ἀξιώθω ν' ἀγαπηθῶ κα' ἐγώ;

Ἐπὶ τέλους τὰ κατάφερε. Ἠγάπησε καὶ ἠγαπήθη. Ἐρῶσ δυνατός ἀλλὰ λίγος. Μόλις τρεῖς μῆνες... Τὰ μυρίστηκε ἡ μαμά. Λιποθυμίες, ξύλο, τράβηγμα τῆς πλεξουδίτσας κλπ. Καὶ ἡ Ρωμαντικὴ καταλήγει: «Ἔστερα ἀπὸ ἓνα τέτοιο τσουρομάλισμα ἐσχημάτισα τὴν χειρίστην ἰδέαν γιὰ τὸν ἔρωτα. Ἄν θέλετε ὁμῶς ἠμπορεῖτε νὰ περιμένετε τὸν δεύτερον ἔρωτα μου καὶ τότε, πα παροῦ, θὰ σᾶς γράψω».

(Σημ. συντάκτου. Οὔτε νὰ ξαναγαπήσετε, οὔτε νὰ μᾶς γράψετε. Ἐάν ὁμῶς ὁ μὴ γένοιτο — μᾶς συμβῆ ἔκ νέου τὸ δυσ-

τυχημα αὐτὸ τὴν ἀπάντησιν σας νὰ τὴν στείλετε γραμμένη εἰς τὴν μὴ πλευρὰ τοῦ χάρτου).

— Ἀξιολύποιτος Σάκας ὁ Οἰνοχόος διότι ἠγάπησε δίχως ἐλπίδα μίαν ποῦ ἔπαιξε μὲ τὸν πόνον του... ἀλλὰ πειὸ ἀξιολύπητοι ἡμεῖς ποῦ ζητοῦμεν νὰ εἰρωμεν νόημα εἰς τὴν ἀπάντησιν του.

Σάκας ὁ Οἰνοχόος ἀφεῦ εἰς μίαν σελίδα μᾶς ὀμιλεῖ περὶ διαφόρων πραγμάτων ἐν ὑστερογράφῳ σημειώνει:

«Ὁ ἔρωσ εἶναι τι παρόμοιον πρὸς τὸ νέκταρ καὶ τὸν ἀμβροσίαν· ἐάν λοιπὸν δώσης εἰς τοὺς ποιητὰς τὸ νέκταρ καὶ τὴν ἀμβροσίαν ἐννοεῖται τί θὰ συμβῆ»...

(Σημ. συντάκτου. Δὲν ἐννοοῦμεν τίποτε. Ὅποιος ἔκ τῶν ἀναγνωστῶν μας τὸ ἠγνόησεν ἄς σηκώσῃ τὸ χεῖρι του».

Εἰς τὸ προσεχές ἄλλαι διασκεδαστικώτεροι ἀπαντήσεις... Ὑπάρχουν καὶ σοβαραὶ... Ω.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΣ ΦΑΣΑΡΙΩΣ

Η ΜΟΔΑ

Αἱ γυναῖκες ἐδέξαρχηλίσθησαν.

Ἀπεκάλυψαν ὀχλαδὴ τὸν τράχηλόν των διὰ τὰ δροσίζονται. Ὅλην ἐκείνην τὴν χώραν τῆς περιφέρουν γυμνήν καὶ τὴν βλέπομεν, ἂν θέλωμεν καὶ ἂν δὲν θέλωμεν ἀκόμη, εἰς ἄλλας καίπεραν τῶν γτώστων ὀροσῆμων τῆς ἀρετῆς. Εἶνε μία ἀσχολία ἡ μελέτη τῶν γυμνῶν αὐτῶν οἰκοπέδων τῆς γυναικείας ὠραιότητος. Εἰς τὸ τράμ τοῦλάχιστον ὅπου κἀθηται κἀνεὶς ἀκίνητος, ὑποχρεοῦται νὰ μελετᾷ ὅ,τι εἶχαν τὴν εὐαρέσκειαν αἱ κυρία εἰς τὸ φῶς. Καὶ τότε βλέπει τὸ σπάταλος ὑπῆρξεν ἐδῶ ἢ φύσις, τί τοιγούνης ἐκεῖ. Τί καλλιτέχνης εἰς τὴν μίαν, τί σκαίτης εἰς τὴν ἄλλην. Τί χιονιστῆς εἰς αὐτὸ τὸ δέρμα, τί καπνιστῆς εἰς τὸ ἄλλο. Τί γλύπτης εἰς αὐτὸν τὸν λαιμὸν, τί ξυλᾶς εἰς ἐκείνον. Τὸ δέρμα; Τί σπονδαία ὑπόθεσις τὸ δέρμα, διὰ μίαν γυναῖκα. Ἐδῶ βλέπεις ἐπιδερμίδα ποῦ ἀστράφτει ἀπὸ φυσικὴν λεπτότητα, ἀπὸ δικὴν της λάμψιν, μὲ χρῶμα οὔτε πολὺ, οὔτε λίγος, μὲ κῆτι ἀόριστον καὶ παιγνιώδες. Εἰς ἄλλην πάλιν ἐπιδερμίδα διακρίνεις... ὦ δὲν θέλω νὰ σᾶς δυναρεστήσω, κυρία, δὲν λέγω τίποτε. Οἱ μικροὶ καὶ μοὶ μᾶς γυναικὸς εἶνε ἱεροί. Τὰ μικρὰ της παράπονα κατὰ τούτου ἢ τοῦ ἄλλου ἐλαττώματος εἶνε συμπλα-

θητικώτατα καὶ τὰ ἀκούει ὁ οὐρανός. Ἄς μὴ ὀμιλοῦμεν γιὰ φυσικὰ ἐλαττώματα. Δὲν ὑπάρχουν.

Ἀλλὰ τότε ἡ μόδα εἶνε κῆτι τι μὴ εὐγενές. Ἐξαίρει τὰ προτερήματα μᾶς ὠραίας καὶ τὰ ἐλαττώματα μᾶς ἀσχημῆς. Ἴδου οἱ γυμνοὶ τράχηλοι εἰς παράταξιν. Θαύματα πλαστικῆς ἐδῶ, δυστυχῆματα ἐκεῖ. Ἡ ὠραία γυναῖκα ἀπεκάλυψε τὸν μαρμαρινὸν τράχηλόν της, ὁ ὁποῖος θανατῶνεται. Ἡ ἀσχημὴ γυναῖκα ἀπεκάλυψε καὶ αὐτὴ τὸν ξύλινον τράχηλόν της. Διὰ τὴν πρώτην ἡ μόδα ὑπῆρξεν εὐεργεσία. Διὰ τὴν δευτέραν στενοχωρία. Καὶ ὁμῶς καὶ ἡ μία καὶ ἡ ἄλλη ἔκαμαν τὸ ἴδιο πρᾶγμα, ἀπεκάλυψαν τὸ ἴδιο μέρος τοῦ σώματος, ἠκολούθησαν μίαν καὶ τὴν αὐτὴν μόδα. Πῶς νὰ ἐξηγηθῆ τὸ ἀκατανόητον αὐτό!

Φαίνεται ὅτι ὑπεράνω κἀθε καλαισθησίας, κἀθε ἀτομικότητος, ἐπάνω καὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ συμφέρον τῆς γυναικὸς, ὑπάρχει κῆτι ἄλλο παντοδύναμον ποῦ λέγεται ἀπλοῦστατα. Ὁμοιομορφία. Ἡ Ὁμοιομορφία εἶνε μία ἡδονὴ τοῦ πλήθους. Ἡ ὁμοιομορφία ποῦ λέγεται μόδα εἶνε μία χαρὰ τῶν γυναικῶν. Ἐν μέσῳ τῆς μεγάλης αὐτῆς δημοκρατίας τοῦ ὁμοιομορφου φορέματος, αἱ γυναῖκες βρῖσκουν τὴν εὐχαριστήσιν των, ἡ ὠραία διότι αὐτὴ ἀναδεικνύει τὴν νέαν μόδα, ἡ ἀσχημὴ διότι δὲν τὴν στερεῖται.

IDEM

ΚΑΛΛΙΛΕΧΝΙΚΗ ΖΩΗ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ & ΤΟ ΝΕΥΡΟΣΠΑΣΤΟ

ΦΡΟΝΔΑΙ

Ἡ σκπὴ παρουσιάζει τὴν φυσικὴν ἐξέλιξιν τῆς ζωῆς καὶ ὁ συγγραφεὺς δημιουργεῖ τὰ ἐπισηδία σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους καὶ τοὺς κανόνας ποῦ δέχθηκε κα' ἀκολουθεῖ ἡ κοινωνία. Ὅχι, πῶς αὐτὸ συμβαίνει πάντα εἶνε θεατρικὸ ἔργο, ὅποτε θὰ προσορίζονται ἡ δραματικὴ τέχνη εἰς ἓνα σημεῖο ποῦ δὲν θὰ μᾶς ἔδειξε τὴν ἑξαιρετικὴν ἐντίκασιν καὶ φυσικὰ θὰ κατανοήσῃ βαρετό. Ἐκαμα αὐτὴ τὴν σκπὴ παρακολουθῶντας τὸ πεντάπρακτο δράμα τοῦ Φρονταί. Ἡ γυναῖκα καὶ τὸ νεύροσπαστο. Ἡ ψυχολογία τῶν ἐπισηδίων τῆς ἀλλῆς ζωῆς ἐξελίσσεται τόσο ζωτικὰ εἰς αὐτὸ τὸ ἔργο, ὥστε δὲν βλέπει καὶ δὲν αισθάνεται κανεὶς, παρὰ μίαν εἰκόνα γλυκείαν καὶ ἡρεμῆ, εἰκόνα ποῦ βοηθεῖ τὸ μνηστικὸ νὰ θυμῆθῃ, νὰ ξαναζῆ-

ση φανταστικά την ζωή μερικῶν αἰσθημάτων πού ὁ θεατῆς χωρὶς ἄλλο θὰ αἰσθάνθηκε λίγο ἢ πολὺ στὴν κίνησι τῆς καθημερινῆς ζωῆς του. — τῶν αἰσθημάτων θέλω νὰ πῶ, τοῦ πείσματος, τῆς ζηλοφθορίας, τῆς ἀπότομης θλίψης τοῦ ἔγκρισμοῦ τῆς ἄσκοπης παραξενιάς καὶ τῆς ἐπιπολαιότητος

Μιά ἐργάτρια ἐνὸς ἐργοστασίου καπνῶν ἢ κ. Κοντοῖτα βλέπει κατὰ τύχην τὸν Δὸν Ματέο, τὸν συμπαθεῖ ἐπειδὴ τὴν ὑπερασπίσθηκε καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν ἀγαπᾷ. Περνοῦν ὀλόκληρες σκηνὲς μιᾶς παράξενης ἰδιοτροπίας τῆς Κοντοῖτας ἢ ὁποῖα φεύγει μὲ τὴν μητέρα της θυμωμένη μὲ τὸν Δὸν Ματέο. Αὐτὸς ἀπελπισμένος τὴν ζητῆ παντοῦ ὅπου κατὰ σύμπτωσιν τὴν συναντᾷ μιὰ μέρα σ' ἓνα ἐπαρχιακὸ κατώγι ὡς χορεύτρια. Ἄπ' ἐκεῖ κατορθώνει καὶ τὴν πέρνει στὸ μέγαρόν του. Ἐκεῖ τὴν συναντοῦν οἱ παλιεὲς της φιληνάδες, τὴν ξελογιάζουν μὲ εἰρωνικὰς προσποιήσεις σὲ βαθμὸ πού ἡ Κοντοῖτα πιστεῖει γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ λόγια τους καὶ ἀποφάσισε νὰ τυρρανίσῃ τὸν Δὸν Ματέο. Ἄλλ' ἡ σκέψις της πάντα σ' αὐτὸ στρέφεται πῶς νὰ τυρρανίῃ τὸν Δὸν Ματέο, καὶ νὰ τοῦ ἐπιβάλλεται περισσότερο.

Φωνάζει ἓνα παλαιὸ της φίλο τοῦ κατογιοῦ καὶ τὸν δίνει χρήματα ν' ἀκολουθήσῃ τὰς συμβουλὰς της. Ὁ Δὸν Ματέο ὅταν ἐπιστρέφει, βρίσκει κλειστὴ τὴν πόρτα, ἐκείνη τὸν εἰρωνεύεται ἀπὸ μέσα, αὐτὸς ὑποφέρει καὶ στὸ τέλος πέφτει ἀναίσθητος. Εἶναι ἀκριβῶς ἡ στιγμὴ πού μιὰ παρέα μεθυσμένων περνώντας ἀπ' ἐκεῖ τὸν σπιλῶνει ἀναίσθητον στὸν τοῖχον καὶ τὸν προστάζουν νὰ κάμῃ μ π ἄ σ ο στὴ χορῳδία τους

Στὴν τελευταία πράξι βλέπουμε ἔξαφνα τὸν Δὸν Ματέο, μετανοημένο καὶ ἀποφασισμένο, ὅστερα ἀπὸ τὰς συμβουλὰς ἐνὸς φίλου του νὰ πάρῃ μιὰ γυναῖκα πού τὸν ἀγαποῦσε εἰλικρινά. Ὅτε φεύγει ὁ φίλος του. Ἐρχεται ἡ Κοντοῖτα, πού τὸν ἐρωτεύεται ἀκόμη καὶ αὐτὸς ἀναγκάζεται νὰ τὴν δεῖσῃ, ὅτε ἐφαρμόζεται τὸ ρητὸν ὅπου δὲν πίνει λόγος, πίνει ράβδος, καὶ τὸ ξύλο χρησιμεῖει ὡς φάρμακον σωτηρίας. Τὰ ὑποῦλα πάθη τῆς γυναικείας ψυχῆς ἔα νοίγουν διάπλατα καὶ τελειώνει τὸ ἔργον μὲ ἓνα τρυφερὸ ἀγκάλιασμα καὶ μὲ τῆς λέξεις

— Ἄγι τί καλὰ πού μ' ἴδειρες . . . Ἡ κ. Κυβέλη πολὺ καλὴ, ὡς Κοντοῖτα. Ὁ κ. Παπακυργίου δὲν κατόρθωσε νὰ πείσῃ σάν ἓνα ἐντελῶς ἀναίσθητος.

Μ' ὅλα ταῦτα ὅλοι οἱ ἠθοποιοὶ ἔδειξαν μίαν εἰλικρινῆ προσπάθειαν σ' αὐτὸ τὸ ἔργον, πρᾶγμα, πού δυστυχῶς σπάνια τὸ παρατηροῦμε καὶ θὰ παρουσιασθῇ ἴσως ἀκόμα τέλεια ἂν ἐπαναληφθῇ καὶ ἀξίζει γὰ ἐπαναληφθῇ.

ΤΟ ΚΟΥΝΟΥΠΙ
ΤΙΜΗΤΙΚΗ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

Ὁ Παλαίμοχος ἠθοποιὸς τῆς Ἑλληνισκηνῆς κ. Δημ. Βεράνης σήμερον εἰς τὰς 9 1/2 μ.μ. δίδει τιμητικὴν παρουσίαν μὲ τὴν «Βοσκοπούλα» τοῦ ἀειμνήστου Κορομηλά καὶ τῆ εὐγενεῖ συμπαράξει τοῦ Ἑλληνοβάρυτον κ. Θ. Ἀργύρη καὶ τῶν ἀφει ἀφικθέντων ἐξ Ἀθηνῶν ἠθοποιοῦ τοῦ Πατριωτικοῦ θιάσου. Προσέτι ἡ χαριωμένη Σοφίτσα μὲ τὴν μικρὰ της φουστανέλιστα θὰ συναρπάσῃ τὸ κοινὸν ψάλλουσα τὸ ἀθάνατο καὶ θρυλικὸ Ἑὺζωνάκι τοῦ Βενιζέλου.

ΠΕΖΟΤΡΑΓΟΥΔΑ

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ

Ἡ γυναῖκες μὲ τὰ μεγάλα ὄνειρα εὐθυμοῦσαν μέσα στὸ ἀπέραντο δωμάτιο. Ἡ γυναῖκες μὲ τὰ μεγάλα ὄνειρα καὶ τίς παράξενες τουαλέτες.

Κυτιάζω ἓνα φανταχτερὸ βάζο στηλωμένον μεγαλόπρεπα σὲ μιὰν ἄκρη, γεμῆτο χρωματιστὰ λουλούδια. Τίποτα δὲν μοῦ θυμίζει τὴν ἡρεμὴν ζωὴν, τὴ φυσικὴ πορεία πού εἶναι γραμμὴν σὲ κάθε ἐνέργεια καὶ σὲ κάθε βούλησι τῶν ἀνθρώπων.

Κυτιάζω ἓνα φανταχτερὸ βάζο. Τίποτα δὲν μοῦ θυμίζει ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς γυναῖκας μὲ τὴν ἐλεύθερον σκέψιν καὶ τὴν ἐλεύθερον ὁμορφιά.

Ἀργότερα λησμοσῆθηκα μέσα στὸν θόρυβο καὶ ὅταν τὰ μάτια μου κουρασμένα ἔπεσαν ἐπάνω σὲ μιὰ εἰκόνα τῆς ἀπλῆς ζωῆς — εἶδα μιὰν ὁμορφὴν δύσιτοῦ βασιλεμένου ἡλίου—καὶ ἔνοιωσα νὰ κυλάῃ τὸ πρῶτον δάκρυον γιὰ τὴν ἄσκοπὴ ματαιοδοξία.

Ἦστερα νόμισα πῶς εἶχα τὴ δύναμιν νὰ γελῶ, ὅταν στρυφογυρνώντας μέσα στὸ μεγάλο σαλόνι ἀντίκρουσα νὰ καθρεφτίζεται μέσα στὸ φανταχτερὸ ἀσημένιον βάζο, γλωμὸ καὶ θλίβερόν τὸ πρόσωπό μου.

Καὶ θυμῆθηκα τὴν ιδέαν τῆς ἄσκοπης ματαιοδοξίας πού μὲ κυρίευε.
Κ. Κων/τινίδης.

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ . . . ΑΛΕΥΡΟΠΟΥΛΟΥ

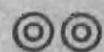
Ἡ «Νέα Γενεὰ» λογιζέται εὐτυχῆς διότι ἀπαλλαγείσα ἀπὸ τὸ λησταρχικὸν τυπογραφεῖον Ἀλευροπούλου, ἐκτυποῦται ἀπὸ τὸ προηγουμένη φύλλον εἰς τὸ καλλιτεχνικὸν Τυπογραφεῖον τῆς «ΕΣΤΙΑΣ».

Ὁ κ. Ἀλευρόπουλος βαρέως φέρων τὴν ἀποχώρησιν μας ἐπετέθη ἐναντίον συντάκτου μῆς κατὰ τὸν κατηλικώτερον τρόπον.

Ἐναντίον τοῦ ἀνωτέρω προσώπου θὰ ἐπεδοθῇ μῆνυσις εἰς τὴν εἰσαγγελικὴν ἀρχὴν διὰ τὰ περαιτέρω.

ΠΑΣΧΑΛΙΝΑ ΔΩΡΑ

ΤΗΣ 'ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ,

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ Πάσχα ἡ «Νέα Γενεὰ» δίδουσα δεῖγμα τῆς ἀγάπης της πρὸς τὰς τρυφεράς ἀναγνώστριάς καὶ τοὺς προσφιλεῖς ἀναγνώστας της, θὰ προσφέρῃ αὔριον Μεγ. Δευτέραν εἰς τὰ Γραφεῖα της δῶρα διάφορα ἀξίας ἄνω τῆς μιᾶς λίρας ἕκαστον.

Ὅποιος ἀναγνώστης καὶ ἀναγνώστρια παρουσιάσει ὅλην τὴν σειρὰν τῆς «Νέας Γενεᾶς» ἀπὸ τοῦ 1—24 ἀριθμοῦ θὰ λάβῃ τὸ δῶρόν του.

Ἐπειδὴ ὁμως δὲν εἴμεθα μπουλγουρτζήδες γι' αὐτὸ θὰ διανέμωμεν μέχρι τῆς τετάρτης ὥρας τῆς αὔριον τὰ ὑπάρχοντα ἕκατόν περίπου δῶρα.

Ἐκαστος θὰ τραβήξῃ κλήρον εἰς ὃν θὰ εἶνε ἐγγεγραμμένον καὶ ἓν δῶρον.

Περιμένομεν αὔριον τοὺς ἀναγνώστας καὶ τὰς ἀναγνώστριάς μας.

Σημ.—Αἱ παρουσιαζόμεναι σειραὶ τῆς «Νέας Γενεᾶς» θὰ σφραγίζονται πρὸς ἀποφυγὴν ἀτόπων.

ΤΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΧΟΡΟΥ

τοῦ κ. Κ. Παπαδημητράτου αἱ ἡμερίδες καὶ ἑσπερίδες δίδονται στὴν Προγυμνασιὸν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Συλλόγου τῶν «Εὐελπίδων».

Ὅσοι ἔχουν ὥραιας ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴν σάλα τοῦ Χεδιβιάλ—καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς νὰ μὴν ἔχη—εἴμποροῦν νὰ τὰς συνεχίσουν στὸ ἔμορφο νησί.

Α. ΒΑΡΟΥΣΙΑΔΗΣ

Χειροθερῶς ὁδοντοῖατρος τῶν Παρισίων

Μεγάλῃ ὁδῷ Πέραν ἔναντι Λυκείου
Γαλατᾶ Σεραῖ

Ἐὼν πολυετῆ πείραν ἀναλαμβάνει τὴν θεραπείαν τῶν παθήσεων τοῦ στόματος ταχέως καὶ ἀνωδύνως ὡς καὶ τὴν τοποθέτησιν τεχνητῶν ὁδόντων κατὰ τὰ νεώτερα καὶ τελειότερα τῆς ἐπιστήμης συστήματα.
Τιμαὶ λογικαὶ

Ο ΓΑΤΟΣ

Όταν έμβήκα εις την αίθουσαν, μολονότι ένύκτωσε, δέν είχαν ανάψει τά ηλεκτρικά. Η άνταύγεια μόνον της θερμάστρας, που έκαμε μέ ζωηρότητα, έχυνε γύρω φωτεινά επίπεδα, τά όποια άπεκάλυπτον μερικά άνθρώπινα σκίτσα, σχεδιαζόμενα εις τά γύρω καθίσματα. Μόλις έσηκώθησαν διά νά μέ ύποδεχθούν, ώς νά έβάρυναν επί τών ώμων των φθόρια όλόκληρα θλίψεως. Δέν ήτο δυνατόν νά μαντεύσω άμέσως, ποιός σπαραγμός είχε ρίψει αίφνιδίως την φιλικήν μου οικογένειαν εις τόν βυθόν της άπελπισίας. Δυστύχημα δέν τούς συνέβη, διότι τό κόκκινο σάν φωτιό φόρεμα της κόρης, γύρω άπό την όποιαν κατέθετον όλοι τάς περιποιησεις των, άπέτριπε μίαν τοιαύτην ύπόθεσιν. Πάντως όμως αυτή ήτο ή παθοδσα, και εις μίαν στιγμήν που ή φλόγα της θερμάστρας άνέπνευσε και έφώτισε την την θαμπήν εικόνα, μου έφάνη ότι είδα άπό τά μεγάλα μαύρα μάτια της νά κατεβαίνουν κρυστάλλινα φειδάκια, κάποια βουβά δάκρυα. Έπλα εις άκτανόν άμηχανίας και ή κουβέντα, ή όπλα διημείβετο μέ τόσην γλισχρότητα, ώς νά ήτο ράδιον, δέν καθίστατο δυνατόν νά μου άνοιξη τό κλειστό βιβλίον της μυστηριώδους συντριβής των φίλων μου. Έξαφνα ό μπαμπάς ειπε, ως νά συνέρραπτε μίαν συνέχυσαν εις κανέν τεμύχιον όμιλίας.

— Αυτό διαρκεί όλον τό Ίανουάριον. Οι γάτοι φεύγουν άπό τά σπίτια και γυρίζουν πρό συνάντησιν μιās καλλονής, διά νά πλέξουν τούς έρωτας των εις τά κεραμίδια. Ένας γάτος ήμπορεί νά ξεκινήση άπό την Νεάπολιν και νά στήση στούδιον έπιχειρήσεων εις την Πλάκα, εις την Γαργαρέτα. Είνε άφάντασιον τό τι τούς πίνει αυτόν τόν μήνα . . .

Δέν κατέρθωνα νά έννοήσω τίποτε. Ένας γυγμός μόνον της δεσποινίδος, της όποιας τά μάτια έσελάγησαν και πάλιν νέαν έσοδειάν δακρύων, μοι έδωκε τό θάρρος νά έρωτήσω τι σχέσιν έχουν οι έρωτες του γάτου μέ τόν θρήνον τόσον ώραίων ματιών.

— Έχίσαμε τό Νίκ, μιιά βδομάδα τώρα δέν έχει δώσει πουθενά σημεία ύπάρξεως, ειπε πάλιν ό μπαμπάς, ένώ άπό τά στήθη όλοκλήρου της οικογενείας άνερχομίζοντα εις την σκοτεινήν άτμόσφαιραν της αίθούσης, βαρυαλγείς στεναγμοί. Η Μίνα τόν λατρεύει και δέν μπορεί νά ζήση χωρίς αυτόν. Είνε ή άδυναμία της.

— Ό άχάριστος, έπιδύρισε ή δεσποινίς, έτοιμή νά καταφύγη εις κλαυθμούς.

— Γόν έβαζε και έκοιμώτανε στά πόδια της, τό πρωί του έδινε σό γάλα του και

του είχε σωστήν συλλογήν κορδελλών, διά νά του δένη καλλιτεχνικούς φιδόγκους γύρω άπό τόν λαιμόν.

— Ό άχάριστος, άς γυρίση και θά δη πώς θά του φερθώ, ειπε μέ τόνον παραπονουμένης άπειλής, ή δεσποινίς, που ειχεν άνοιξει τά μάτια της, ως νά παρετήρει μέ ζηλοτυλίαν τόν λατρευτόν της, μιγαλίζοντα μέ ύποτρέμουσαν φωνούλα μεσοκεμένην άπό αίσθημα, εις την εκλεκτήν της καρδιάς του. Και έπειτα άπό δλίγην ώραν έπρόσθεσε: Και δέν εινε άκόμη ένός χρόνου ήλικίας.

— Ένας χρόνος για τό Νίκ, ειπε πάλιν ό μπαμπάς, εινε σάν νά ποδμε είκοσι χρόνια για μάς. Περνά τώρα κι αυτός την στιγμήν των συγκινήσεων, που όλοι μας έδοκιμάσαμε, καθώς και του λόγου σου, έπειτα άπό κάμποσο καιρό . . .

Όλοι έγελάσαμε. Η Μίνα όμως δέν ειπε τίποτε. Έγυρε μόνον και εκύτταξε τά άμυγδαλωτά ροδόφυχα των χειριών της. Τό τελευτίο έπιχείρημα του μπαμπά της ήτο τόσον πιστικόν, ώστε διά μιās έδωκεν άφεισιν άμαρτιών εις τόν Νίκ. Η δεσποινίς, πρότου άκόμη συμπληρώση άνθρακίως την ήλικίαν του γάτου της, ειχεν ως φαίνεται δοκιμάσει τάς συγκινήσεις του αίσθηματός.

Π. ΡΟΔΟΚΑΝΑΗΣ

Η ΧΗΡΑ

Περνά στητή, καμαρωτή
ή νέα χήρα μέστά μαύρα,
πώχει λαχίτσα πώχει λαύρα
μεις στό καλλίγραμμο κορμί.

Καθένας, που τήνε θεωρεί
στό διαβα του τι τά παιδαίνη!
Μ' ένα του άχ! βαθειανασαίνει
και την θεωρεί και την θεωρεί.

Περνά λεβέντης ως εκεί
και λέει ό γηος ό ταβερνιάρης.

— Έμην' άν τύχαινε νά πάρης,
χήρα δέν θάμνησκες, γιατί

ξέρω πώς πίνουν τό κρασί,
δοο που πάει κι' όχι μεθύσι
κι' άκόμα ξέρω πώς τή φύσι
είνε κι' ή αγάπη ένα κραί,

όπου δοο πίνεται σιγά,
τόσο παληώνει και γλυκαίνει
κι' ούτε ή ψυχή τήνε χορταίνει
και τό κορμί δέν σταματό

Περνά στητή, καμαρωτή
ή νέα χήρα κι' όλο χάρη.
Ποιός ταβερνιάρης θά την πάρη,
μαζί νά πίνουν τό κρασί!

Άργύρης Ν. Κόρακας.

ΠΕΙΡΑΓΜΑΤΑ

Καλέφτης....για χατήρι

Κάποιος Κωστής είχε μιιά πολύ άπαιτική σκορδόπιστη, που του ζητούσε χίλια λοβια για την Πασχαλιά.

Πολύ δέν άκουσε την διαταγή της πενθεράς του, της γυναίκας του, της σκορδόπιστής του, μιās γυναίκας επί τέλους!

Γυναίκα και Θεοί λείθονται, άς μη έπιτραπή νά πώ κατά τον σοφόν λόγιον.

Και ό Κωστής έπειδή δέν είχε ψαλικά γύρευε τρόπο, και εύρε.

Την νύκτα μπαίνει σ' ένα μαγαζι στα σκαλάκια και στην φούργια άραάζει κορδέλλες, μακαράδες, μετζια και κομπιά και τρέχει στην αγάπη . . .

Μά δέν πρόφθασε νά της χερίση τά λάφυρα διότι τόν παρέλοβε στην πόρτα ή άγγλική αστυνομία.

Τώρα αυτός θά κάμη Πασχαλιέ στην φυλακή κι' εκίνη έλεύθερη . . .

Ό γυναίκα! γυναίκα! . . .

Γκαρσόνια, ψαλτάδες κλπ.

Ός τόσο μάτι δέν θ' άνοιξουμε άπ' της άπεργίης. Τά γκαρσόνια των ζυθοπωλείων κτλ. έτοιμάζουν άπεργίαν. Δηλ. θά πη γαίνουμε τότε μόνον στόν μπουφέ νά κεραινούμαστε. . .

Αφ' έτέρου κι' οι ψαλτάδες κομπαζόμενοι διότι θ' ή μάς δείξουν την αξίαν τότε την Μεγ. Έβδομοδα. Έχουν δικαιο οι άνθρώποι τάς ταιριές θά γημίσουν οι θόλοι των Έκκλησιών μας.

Συμβουλευόμε τα γκαρσόνια νά πάρουν τούς συναπαιτούς ψαλιάδες για νά τούς βαστούν τό τίμιο εις τάς διακηρύξεις των.

Οικονομικά τά σπέρτα σας

Ό παγκρατίης του Άγ. Νικολάου, ηνέρε καινούγια μέθοδο νά κάμειτε οικονομία στα σπέρτα σας.

Άπλούστατα ν' άνάβετε τό τσιγάρο σας άπ' τό μανουάλιον του Άγίου Φανουρίου.

Δι' περισσοτέρας πληροφορίας οι βουλόμενοι άποιαθήτωσαν εις τόν έν λόγω έφευρέτην.

Που νά τρώτε

Εις τό μαγαζιό του κ. Γιάννη εις τόν Μουχανά. Που έχει τά καθαρότερα και καλύτερα φαγια.

Σιδερένια στομάχια

Άν θέλει την ύγείαν σας και τό στομάχια σας γρηά μην άγοράζετε άπ' άλλου ψομί παρά άπ' του κ. Ζαχαρίακ τόν φούερνο στό Μουχανά παραπλεύρως της όπισθίας θύρας του Άγ. Νικολάου.

ΡΩΝΕΙΝΟ

ΤΥΠ. «ΕΣΤΙΑΣ» ΓΑΛΑΤΑ

ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΟΥ ΤΙΡΙΓΓ

ΟΜΟΓΕΝΕΣ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗΣ

ΛΟ-Ι-ΖΟΠΟΥΛΟΥ

ΚΑΙ ΚΟΥΝΑΔΗ

ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

ΝΕΩΤΕΡΙΣΜΩΝ

PARFUMERIE

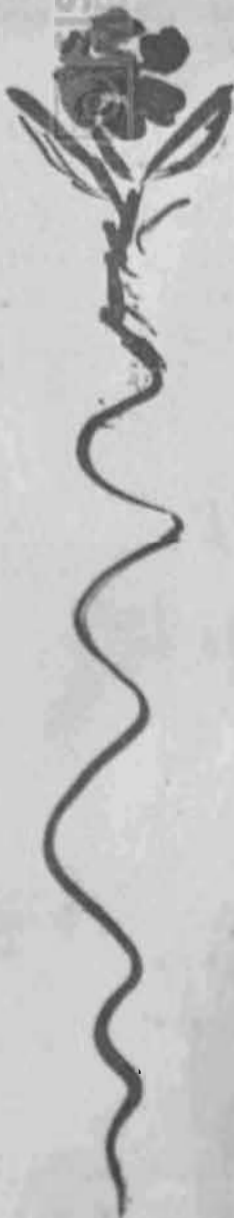
ΚΤΛ ΚΤΛ ΚΤΛ

ΓΑΛΑΤΑ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΚΑΡΑΚΙΟΥ' ΑΡ. 27

Θ. ΣΙΑΜΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η 'ΧΡΥΣΗ ΕΛΑΦΟΣ,
ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ

© © Δ. ΚΟΤΡΟΠΟΥΛΟΥ © ©

Έναντι βρύσης, αριθμός 46

ὄπισθεν Γαλατᾶ Σερᾶι

Ἄνδρικά, γυναικεία, παιδικὰ ἔτοιμα καὶ ἐπι-
παραγγελλία καθὼς καὶ τελειόταται ἐπιδιορ-
θώσεις. Ἔργασια τελεία, καθαρὰ, ἀμεμπτος
καὶ πρὸ παντὸς εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους.

-- Μωρὸ τί μύτη ἀτελέκητη εἶ-
νε αὐτή; Δὲν πᾶς νὰ σοῦ τὴν πελε-
κίσουν εἰς τὰ ἐργοστάσια ξυλουργι-
κῆς τοῦ κ. Βασιλείου Ποταμιατοῦ;
Στὸ Μουμχανᾶ Αρ. 45 εἶνε τὸ γρα-
φεῖο του, ἐκεῖ θὰ βρῆς καλοὺς τε-
χνήτας, θὰ σὲ κάμουν πατρικὴ δου-
λειά, ὅπως ἔκαμαν τόση δουλειά εἰς
ὄλην τὴν Πόλι καὶ δὲν ἔχει κανεὶς
παράπονο.

Τ
Ι
Ρ
Ι
Γ
Γ
Σ
Τ
Α
Μ
Π
Ο
Υ
Λ

ΠΡΟΣ ΕΙΣΕΡΧΟΝΤΑΙ

Τ
Ι
Ρ
Ι
Γ
Γ
Γ
Α
Λ
Α
Τ
Α

ΠΡΟΣ ΕΞΕΡΧΟΝΤΑΙ